

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling, sat med fem dommere)

3. juni 2026*

»Konkurrence – fusioner – anmodning om oplysninger – artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 139/2004 – valg af retsgrundlag – magtfordrejning – begrundelsespligt – ingen vilkårlighed – ingen kan være retligt forpligtet til at foretage sig noget umuligt – proportionalitet – spørgsmålet, om de anmodede oplysninger er nødvendige – artikel 10 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder – ytringsfrihed – beskyttelse af journalistiske kilder – ulovlighedsindsigelse – artikel 7 i chartret om grundlæggende rettigheder – krav på respekt for privatliv og familieliv«

I sag T-1097/23,

Vivendi SE, Paris (Frankrig), ved advokaterne P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure, Y. Boubacir og M. Oiknine,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved P. Caro de Sousa, B. Cullen og D. Viros, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Rådet for Den Europæiske Union ved A.-L. Meyer og N. Coghlan, som befuldmægtigede,

intervenient,

har

RETTEN (Niende Afdeling, sat med fem dommere),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, L. Truchot, samt dommerne M. Jaeger, J. Schwarcz, M. Sampol Pucurull og T. Perišin (refererende dommer),

justitssekretær: H. Eriksson, fuldmægtig,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: fransk.

efter retsmødet den 14. maj 2025,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Vivendi SE, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2023) 6428 final af 19. september 2023 om en procedure efter artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 (sag M.11184 – Vivendi/Lagardère) (herefter »afgørelsen af 19. september 2023«), som ændret ved Kommissionens afgørelse C(2023) 7463 final af 27. oktober 2023 (herefter »afgørelsen af 27. oktober 2023«) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Twistens baggrund

- 2 Sagsøgeren er moderselskab i Vivendi-koncernen, som er en fransk koncern af internationalt format, der er specialiseret i medier og underholdning, og som opererer på forskellige markeder gennem sine datterselskaber.
- 3 Den 24. oktober 2022 anmeldte sagsøgeren en fusion til Kommissionen, som bestod i erhvervelse af enekontrol over Lagardère SA, en fransk koncern, der er aktiv i bl.a. mediesektoren.
- 4 Ved afgørelse af 9. juni 2023 godkendte Kommissionen den påtænkte fusion, på betingelse af at der blev afgivet tilsagn om at afhænde alle sagsøgerens aktiviteter inden for bogforlagsvirksomhed samt et pressemagasin (herefter »afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen«).
- 5 Ved skrivelse af 25. juli 2023 underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at der var indledt en formel undersøgelse vedrørende en mulig førtidig gennemførelse af fusionen (herefter »skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure«).

Afgørelsen af 19. september 2023

- 6 I forbindelse med den formelle undersøgelse vedrørende en mulig førtidig gennemførelse af fusionen fremsendte Kommissionen ved afgørelsen af 19. september 2023 en anmodning om oplysninger til sagsøgeren på grundlag af artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1), ledsaget af en frist, der udløb den 27. oktober 2023. Denne afgørelse pålægger i det væsentlige sagsøgeren en forpligtelse til at indsamle dels dokumenter, der blev udvekslet i perioden fra den 1. januar 2020 til den 19. september 2023 (herefter »den omhandlede periode«) ved hjælp af forskellige kommunikationsmidler, der blev modtaget, sendt eller indehaves af femten navngivne fysiske personer samt deres efterfølgere og forgængere (herefter »de berørte personer«), og der indeholder visse søgebegreber, dels dokumenter, der i den omhandlede periode blev udvekslet mellem fire navngivne personer, hvoraf to også er blandt de berørte personer.

- 7 Det fremgår navnlig af punkt I, stk. 1, i bilaget til den anfægtede afgørelse, at »[m]ed henblik på anmodningen om oplysninger betegner »Lagardère« Lagardère S.A., [og] »Vivendi« betegner Vivendi SE samt Bolloré-koncernen«.
- 8 I punkt I, stk. 2, i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023 defineres begrebet »dokument« således:
- »Ved »dokument(er)« forstås: alle computerfiler, som Vivendi er i besiddelse af eller ejer, og som uden begrænsning omfatter følgende:
- (a) Alle elektronisk lagrede oplysninger, herunder e-mails og instant messages (Whatsapp, SMS, Telegram, Signal, andre), tekstbehandlingsfiler og PDF-dokumenter, regneark og præsentationer samt software og andre informations- og lagringssystemer for dokumenter, der er opført som svar på spørgsmål 6 i Kommissionens anmodning om oplysninger nr. 1 af 16. august 2023.
 - (b) Udkast til dokumenter, metadata og kopier af dokumenter, hvis originaler alt efter omstændighederne ikke er i Vivendis besiddelse eller under Vivendis kontrol.
 - (c) For at undgå enhver tvivl omfatter begrebet dokument også:
 - (i) dokumenter i alle private og/eller personlige e-mailkonti (forudsat at de mindst én gang er blevet brugt til arbejdsmæssig kommunikation) samt på mobile enheder, herunder mobiltelefoner eller tablets (herunder private og/eller personlige mobiltelefoner og/eller tablets, forudsat at de mindst én gang er blevet brugt til arbejdsmæssig kommunikation), herunder instant messages og SMS'er, og
 - (ii) dokumenter, der, selv om de er blevet slettet af slutbrugeren, fortsat er tilgængelige eller kan tilgås i Vivendis IT-systemer (f.eks. i sikkerhedskopier).«
- 9 I punkt I, stk. 4, i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023 defineres begrebet »den omhandlede periode« som perioden fra den 1. januar 2020 til datoen for denne anmodning om oplysninger, dvs. den 19. september 2023.
- 10 I punkt II, stk. 5, i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023 defineres begrebet »berørte personer« således, at det omfatter 15 personer, der er identificeret ved navns nævnelse, »samt alle personer, der har været disses forgængere eller efterfølgere i de forskellige stillinger, som de har beklædt i den omhandlede periode«. Ifølge punkt II, stk. 6, i bilaget til denne afgørelse kan disse personer »have modtaget eller fremsendt eller være i besiddelse af dokumenter, som Kommissionen anser for væsentlige for at kunne analysere, om Vivendis indgriben og/eller høring og/eller inddragelse i forbindelse med visse beslutninger truffet af Lagardère kan kvalificeres som Vivendis udøvelse af afgørende indflydelse«.
- 11 Punkt III, stk. 7, i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023 kræver, at sagsøgeren dels fremlægger de dokumenter, som de berørte personer (samt deres efterfølgere og forgængere) har sendt eller modtaget i den omhandlede periode, og som er identificeret ved navns nævnelse i det nævnte bilags punkt II, stk. 5, og som indeholder mindst et af de søgebegreber, der er opregnet i dette bilags punkt VII, dels de dokumenter, der i den omhandlede periode er udvekslet mellem fire personer, der er angivet ved navns nævnelse i dette bilags punkt III, stk. 7, litra a)-c).

- 12 Punkt IV, V og VI i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023 afklarer den måde, hvorpå sagsøgeren skal fremlægge de ønskede dokumenter, indholdet af den ledsagende rapport og kravene til erklæringerne om, at svaret er fuldstændigt. Punkt VII i samme bilag opregner søgebegreberne.

Udviklingen efter vedtagelsen af afgørelsen af 19. september 2023

- 13 Ved e-mail af 11. oktober 2023 anmodede sagsøgeren om en forlængelse på tre måneder med henblik på at efterkomme anmodningen om oplysninger. Sagsøgeren præciserede i denne forbindelse, at anmodningen om oplysninger rejste mange vanskeligheder og krævede et usædvanligt indsamlings-, behandlings- og afstemningsarbejde samt en betydelig mobilisering af menneskelige og tekniske ressourcer.
- 14 Ved e-mail af 12. oktober 2023 opfordrede Kommissionen sagsøgeren til at præcisere arten og omfanget af de vanskeligheder, som selskabet stod over for.
- 15 Ved e-mail af 14. oktober 2023 præciserede sagsøgeren, at visse af disse vanskeligheder bl.a. var forbundet med manglen på tilstrækkelige proceduremæssige garantier, der kunne sikre respekten for privatlivet for de berørte personer, for andre af sagsøgerens ansatte eller befuldmægtigede eller for andre personer, der eventuelt var berørt af anmodningen om oplysninger, og for beskyttelsen af journalistiske kilder.
- 16 Under et telefonmøde den 18. oktober 2023 bekræftede Kommissionen over for sagsøgeren, at dokumenter, der kunne afsløre journalistiske kilder, ville være omfattet af en særlig beskyttelse i tråd med den procedure, der er indført for at sikre beskyttelsen af fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter.
- 17 Den 19. oktober 2023 anførte sagsøgeren, at selskabet ikke kunne kræve adgang til e-mailkonti og mobiltelefoner tilhørende den person, der er nævnt i bestemmelsen i punkt II, nr. i), i punkt II, stk. 5, i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023, på grund af den nuværende »hold separate«-situation mellem sagsøgeren og et af selskabets datterselskaber, som følger af de betingelser og forpligtelser, der er fastsat i afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen.
- 18 Ved e-mail af 26. oktober 2023 opfordrede Kommissionen sagsøgeren til at tilstille den listen over de berørte personer, der var indehavere af et pressekort, og til at drøfte, hvilke praktiske foranstaltninger der kunne gøre det muligt at forene beskyttelsen af journalistiske kilder med udleveringen af de dokumenter, der var omhandlet i afgørelsen af 19. september 2023.
- 19 Den 27. oktober 2023, hvor fristen i afgørelsen af 19. september 2023 udløb, havde sagsøgeren ikke fremlagt nogen dokumenter. Samme dag vedtog Kommissionen afgørelsen af 27. oktober 2023. Ved den nævnte afgørelses artikel 1 fjernede Kommissionen den person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra i), i bilaget til afgørelsen af 19. september 2023, fra listen over berørte personer. Ved samme afgørelses artikel 2 blev fristen den 27. oktober 2023, der oprindeligt var fastsat i artikel 1 i afgørelsen af 19. september 2023, forlænget til den 1. december 2023.
- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. november 2023 har sagsøgeren anlagt en sag med påstand om annulation af den anfægtede afgørelse, dvs. afgørelsen af 19. september 2023, som ændret ved afgørelsen af 27. oktober 2023.

De faktiske omstændigheder efter søgsmålets anlæggelse

- 21 Ved skrivelse af 6. december 2023 meddelte generaldirektøren for Kommissionens generaldirektorat »Konkurrence«, at ethvert dokument, der bragte beskyttelsen af følsomme personoplysninger eller journalistiske kilder i spil, ville være omfattet af proceduremæssige garantier i henhold til den relevante lovgivning og retspraksis, og redegjorde nærmere for disse proceduremæssige garantier (herefter »skrivelsen af 6. december 2023«).
- 22 Den 24. januar 2024 vedtog Kommissionen afgørelse C(2024) 571 om en procedure i henhold til artikel 11, stk. 3, og artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 (herefter »afgørelsen af 24. januar 2024«). For det første blev fristen den 1. december 2023, der er fastsat i artikel 2 i afgørelsen af 27. oktober 2023, ved denne afgørelses artikel 1 forlænget til den 7. februar 2024. Ved artikel 2 i afgørelsen af 24. januar 2024 blev sagsøgeren for det andet i henhold til artikel 15 i forordning nr. 139/2004 pålagt en tvangsbøde på højst 5% af selskabets gennemsnitlige daglige omsætning for hver dags forsinkelse regnet fra den første arbejdsdag efter den dato, der var fastsat i afgørelsens artikel 1. For det tredje fastsatte 13. betragtning, litra a), til afgørelsen af 24. januar 2024 yderligere proceduremæssige garantier i forhold til den anfægtede afgørelse med henblik på at sikre beskyttelsen af følsomme personoplysninger ved at indføre proceduren med et virtuelt datarum som foreslået i skrivelsen af 6. december 2023. I 13. betragtning, litra b), til afgørelsen af 24. januar 2024 fastsattes proceduremæssige garantier med henblik på beskyttelse af journalistiske kilder, idet den procedure, der blev foreslået i skrivelsen af 6. december 2023, blev bekræftet.
- 23 Efter udvekslingerne med sagsøgerens advokater under et telefonmøde, der blev afholdt den 30. januar 2024, accepterede Kommissionen, at udvekslingerne mellem de personer, der var berørt af den anfægtede afgørelse, og kontakter, der hørte under den rent personlige sfære, blev lagt i det virtuelle datarum.
- 24 I februar 2024 tilstillede sagsøgeren Kommissionen en del af de dokumenter, der opfyldte kriterierne i den anfægtede afgørelse.
- 25 Mellem september og december 2024 tilstillede sagsøgeren Kommissionen dokumenter, således at Kommissionen i december 2024 fra sagsøgeren havde modtaget de dokumenter, som opfyldte de kriterier, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, med undtagelse af dokumenter henhørende under fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter, journalistiske kilders fortrolighed og de berørte personers privatliv.

Sagen om foreløbige forholdsregler

- 26 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 24. november 2023 indgav sagsøgeren begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om bl.a. udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse.
- 27 Ved kendelse afsagt den 28. november 2023, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R, ikke trykt i Sml.), anordnede Rettens præsident udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, indtil der blev afsagt endelig kendelse i sag T-1097/23 R, uden at dette påvirkede sagsøgerens pligt til at fortsætte indsamlingen af oplysninger og bevare alle de dokumenter, som var omfattet af denne afgørelse, på et elektronisk medie.

- 28 Ved kendelse af 19. januar 2024, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:15), tog Rettens præsident ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge.
- 29 Ved kendelse af 6. februar 2024, Vivendi mod Kommissionen (C-90/24 P(R)-R, EU:C:2024:121), anordnede Domstolens vicepræsident suspension af den forpligtelse, som sagsøgeren var pålagt ved den anfægtede afgørelse, uden at dette påvirkede dennes pligt til at træffe alle passende foranstaltninger for at sikre bevarelsen af alle de i denne afgørelse omhandlede dokumenter.
- 30 Ved kendelse af 11. april 2024, Vivendi mod Kommissionen (C-90/24 P (R), EU:C:2024:318), ophævede Domstolens vicepræsident kendelse af 19. januar 2024, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:15). Endvidere fastslog Domstolen, at betingelsen om uopsættelighed var opfyldt, og hjemviste sagen til Retten, med henblik på at denne skulle træffe afgørelse om betingelsen *fumus boni juris* og for eventuelt at foretage en afvejning af de foreliggende interesser.
- 31 Ved kendelse af 13. juni 2024, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R-RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:381), imødekom Rettens vicepræsident delvist sagsøgerens anmodning om dels at opnå udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, dels som retsbevarende foranstaltning at pålægge sagsøgeren at opbevare samtlige de i den anfægtede afgørelse omhandlede dokumenter på et dedikeret elektronisk medie, der med elektronisk forsegling skulle overgives til en uafhængig tredjemand.
- 32 Den 3. juli 2024 iværksatte sagsøgeren appel med påstand om ophævelse af kendelse af 13. juni 2024, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R-RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:381). Samtidig anmodede sagsøgeren Domstolen om at udsætte gennemførelsen af denne kendelse og af den anfægtede afgørelse.
- 33 Ved kendelse af 8. juli 2024, Vivendi mod Kommissionen (C-470/24 P(R)-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2024:592), blev sagsøgerens forpligtelse til at indsamle og tilstille Kommissionen de i den anfægtede afgørelse omhandlede dokumenter udsat, indtil den kendelse, der blev afsagt først – enten om afgørelse af nærværende anmodning om foreløbige forholdsregler eller om afgørelse af appellen i sag C-470/24 P(R) – uden at dette påvirkede sagsøgerens pligt til at træffe alle passende foranstaltninger med henblik på at sikre bevarelsen af samtlige disse dokumenter.
- 34 Ved kendelse af 26. juli 2024, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R-RENV-INTP, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:516), afviste Rettens vicepræsident anmodningen om fortolkning af punkt 1 i konklusionen i kendelse af 13. juni 2024, Vivendi mod Kommissionen (T-1097/23 R-RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:381).
- 35 Ved kendelse af 16. august 2024, Vivendi mod Kommissionen (C-470/24 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2024:674), forkastede Domstolens vicepræsident sagsøgerens appel i sag C-470/24 P(R).

Parternes påstande

- 36 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

- 37 Kommissionen har, støttet af Rådet for Den Europæiske Union, nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 38 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender vedrørende for det første valget af et forkert retsgrundlag og magtfordrejning, for det andet en tilsidesættelse af begrundelsespligten, for det tredje en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse mod offentlige myndigheders vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb, for det fjerde en tilsidesættelse af princippet »impossibilium nulla obligatio est« for så vidt angår anmodningen om udlevering af dokumenter fra Bolloré-koncernen, for det femte en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for det sjette en krænkelse af beskyttelsen af journalistiske kilder og for det syvende manglende tilstrækkelige garantier til beskyttelse af retten til respekt for privatlivet.
- 39 Retten finder det hensigtsmæssigt først at behandle det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 40 Med det andet anbringende har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den tilsidesatte den generelle begrundelsespligt, der påhviler denne institution i henhold til artikel 296 TEUF og den særlige begrundelsespligt, som denne pålægges i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, idet den ikke i tilstrækkeligt klare vendinger definerede genstanden for og omfanget af sin undersøgelse.
- 41 Det andet anbringende omfatter i det væsentlige fire led. Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke klart angiver genstanden for anmodningen om oplysninger, eftersom den ikke nævner de præcise og objektive betragtninger, der begrundede dens vedtagelse. Med det andet led har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en manglende begrundelse med hensyn til det materielle, tidsmæssige og personelle omfang af de anmodede oplysninger. Med det tredje led har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den ikke i den anfægtede afgørelse forklarede grundene til, at Bolloré-koncernen blev omfattet af denne afgørelses anvendelsesområde. Med det fjerde led har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår dels anvendelsen af en anmodning om oplysninger ved afgørelse på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, dels nødvendigheden af at handle hurtigt.

Indledende bemærkninger

- 42 Det bemærkes, at den begrundelse, som kræves i EU-institutionernes retsakter i henhold til artikel 296 TEUF, ifølge fast retspraksis skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det nærmere

indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af samtlige den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

- 43 Hvad navnlig angår begrundelsen for en afgørelse, hvori der anmodes om oplysninger, skal det bemærkes, at artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 fastlægger de væsentlige kriterier herfor (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 17).
- 44 Denne bestemmelse foreskriver nemlig, at Kommissionen »angiver [...] retsgrundlaget og formålet med begæringen. Den præciserer, hvilke oplysninger der kræves, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne«. Samme bestemmelse angiver i øvrigt nærmere, at Kommissionen »[desuden] henviser [...] til de sanktioner, der er omhandlet i artikel 14 [i forordning nr. 139/2004]«, »henviser til eller pålægger de sanktioner, der er omhandlet i [samme forordnings] artikel 15«, og »endvidere [giver] oplysning om, at [afgørelsen] kan indbringes for Domstolen«.
- 45 Indledningsvis bemærkes, at samtlige sproglige versioner af en EU-retsakt principielt tillægges den samme værdi. Af hensyn til en fortsat ensartet fortolkning af EU-retten er det vigtigt, at den pågældende bestemmelse, når der er uoverensstemmelse mellem versionerne, fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med det regelsæt, som den indgår i. Den formulering, der er anvendt i en sprogversion af en retsakt, kan således ikke alene tjene som grundlag for retsaktens fortolkning eller i denne henseende tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. Dette ville være i strid med kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten (jf. dom af 20.2.2018, Belgien mod Kommissionen, C-16/16 P, EU:C:2018:79, præmis 49 og 50 samt den deri nævnte retspraksis).
- 46 I det foreliggende tilfælde skal det nærmere bemærkes, at artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 i den franske sprogversion bestemmer, at Kommissionen i en anmodning om oplysninger ved afgørelse angiver retsgrundlaget og anmodningens »genstand« ([»objet«]). De øvrige sprogversioner af denne bestemmelse anvender imidlertid udtryk, der svarer til begrebet »formål«, som f.eks. den engelske, den tyske, den nederlandske, den italienske, den græske og den kroatisk sprogversion, som anvender henholdsvis udtrykkene »purpose«, »Zweck«, »doel«, »scopo«, »σκοπό« og »svrhu« med undtagelse af den spanske version, der anvender udtrykket »objeto« ([»genstand«]). Det fremgår således af de udtryk, der er anvendt i de øvrige sprogversioner, og under hensyntagen til den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, samt det formål, der forfølges med den omhandlede forordning, at lovgiver i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 har villet henvise til begrebet »formål«, der er indeholdt i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 og i artikel 18, stk. 2 og 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [artikel 101 TEUF og 102 TEUF] (EFT 2003, L 1, s. 1), som fortolket i den retspraksis, der er nævnt i præmis 48 nedenfor.

- 47 Den særlige begrundelsespligt udgør et grundlæggende krav, som ikke alene har til formål at klarlægge, hvorfor anmodningen om oplysninger er berettiget, men også at skabe et grundlag for, at den pågældende virksomhed bliver bekendt med omfanget af dens samarbejdspligt, samtidig med at dens ret til forsvar bevares (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).
- 48 Med hensyn til forpligtelsen til at angive formålet med anmodningen betyder dette, at Kommissionen skal angive formålet med sin undersøgelse i sin anmodning og følgelig identificere den formodede overtrædelse af konkurrencereglerne (jf. i denne retning og analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Kommissionen er herved ikke forpligtet til at give adressaten for en afgørelse om anmodning om oplysninger meddelelse om samtlige de oplysninger om de formodede overtrædelser, som den råder over, eller til at angive en nøjagtig retlig kvalificering af disse overtrædelser, hvis den klart angiver den mistanke, den påtænker at efterprøve (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 En sådan forpligtelse skyldes navnlig det forhold, at Kommissionen, således som det fremgår af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, med henblik på at udføre de opgaver, den er betroet i henhold til forordningen, i form af en simpel anmodning eller ved afgørelse kan pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger at stille »alle nødvendige oplysninger til rådighed« (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 22).
- 51 Det følger heraf, at Kommissionen kun kan begære oplysninger, som kan være til nytte ved undersøgelsen af de formodede overtrædelser, som dels er årsag til undersøgelsen, dels skal være angivet i anmodningen om oplysninger (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 23).
- 52 Idet spørgsmålet, om oplysningerne er nødvendige, skal bedømmes i relation til det formål, der anføres i anmodningen om oplysninger, skal dette formål angives med rimelig præcision, da det ellers vil være umuligt at afgøre, om oplysningerne er nødvendige, og Unionens retsinstanser vil blive forhindret i at udøve deres prøvelse (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse om anmodning om oplysninger er tilstrækkeligt begrundet, afhænger således af, om de formodede overtrædelser, som Kommissionen påtænker at undersøge, er præciseret med tilstrækkelig tydelighed (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 25).
- 54 Ved vurderingen af begrundelsespligtens omfang i forhold til en afgørelse om anmodning af oplysninger i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 skal der ligeledes tages hensyn til, på hvilket stadie en sådan afgørelse blev truffet, og om Kommissionen allerede rådede over visse oplysninger om de formodede overtrædelser (jf. i denne retning og analogt dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

- 55 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om den anfægtede afgørelses begrundelse er tilstrækkelig.

Det andet anbringendes første led om en utilstrækkelig begrundelse vedrørende formålet med anmodningen om oplysninger

- 56 Med det andet anbringendes første led har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke klart angiver formålet med anmodningen om oplysninger, eftersom den ikke nævner de præcise og objektive betragtninger, der begrundede dens vedtagelse, og navnlig ikke de formodede overtrædelser. Ifølge sagsøgeren indeholder den anfægtede afgørelse navnlig ingen nærmere angivelse af de »klager« og »forhold«, som Kommissionen havde kendskab til, og som er nævnt i skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, men ikke i den anfægtede afgørelse.
- 57 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 58 I denne henseende fremgår det af første til tredje betragtning til den anfægtede afgørelse dels, at Kommissionen havde godkendt sagsøgerens erhvervelse af Lagardère med forbehold af gennemførelsen af tilsagn om at afhænde alle selskabets aktiviteter inden for bogforlagsvirksomhed (samlet i Editis, sagsøgerens datterselskab) samt magasinet Gala, dels at sagsøgeren på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse fortsat var underlagt forpligtelsen til at udsætte denne erhvervelse, for så vidt som Kommissionen endnu ikke havde godkendt køberen og afhændelsesvilkårene for Editis og Gala.
- 59 I fjerde betragtning til den anfægtede afgørelse har Kommissionen anført, at den i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 kan anmode om alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelse af de opgaver, som ved denne forordning er henlagt til den.
- 60 I femte betragtning til den anfægtede afgørelse nævner Kommissionen ligeledes kravene til begrundelse af en anmodning om oplysninger vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004. Kommissionen præciserer i denne forbindelse, at »[n]år den i henhold til [den nævnte forordnings] artikel 11, stk. 3, [...] kræver, at en virksomhed fremlægger oplysninger ved afgørelse, angiver den retsgrundlaget og formålet med anmodningen, præciserer, hvilke oplysninger der anmodes om, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne[, idet] den ligeledes angiver de sanktioner, der er omhandlet i [samme] forordnings artikel 14, og angiver eller pålægger de sanktioner, der er fastsat i [denne forordnings] artikel 15[,] samt oplyser om retten til at få afgørelsen prøvet ved Domstolen«.
- 61 Formålet med anmodningen om oplysninger er angivet i sjette og syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, som har følgende ordlyd:
- »(6) Med henblik på at gøre det muligt for Kommissionen at vurdere, om Vivendi har udøvet en afgørende indflydelse på Lagardère, der kan udgøre en tilsidesættelse af forpligtelsen til anmeldelse og forpligtelsen til udsættelse og/eller en manglende overholdelse af de betingelser og forpligtelser, der er knyttet til Kommissionens afgørelse om godkendelse af Vivendi/Lagardère-fusionen, beslutter Kommissionen at kræve af Lagardère, at selskabet fremlægger et bestemt antal dokumenter, interne udvekslinger og eksterne meddelelser. Disse dokumenter og meddelelser vedrører beslutninger truffet af Lagardère, i forhold til

hvilke Vivendi kan have spillet en afgørende rolle, som ligner den, der udøves af en kontrollerende aktionær. Anmodningen om oplysninger er vedlagt som bilag til denne afgørelse.

- (7) De dokumenter og meddelelser, der anmodes om i henhold til denne afgørelse, og som findes i bilaget, er væsentlige for, at Kommissionen kan vurdere, om Vivendis indgriben og/eller høring og/eller inddragelse i forbindelse med visse beslutninger truffet af Lagardère kan kvalificeres som Vivendis udøvelse af afgørende indflydelse som beskrevet i sjette betragtning. De omhandlede dokumenter og meddelelser vedrører gennemførelsen af operationelle synergier, såsom fælles programmer mellem Vivendis og Lagardères audiovisuelle enheder, fastlæggelsen af programschemaet for radiostationen Europe 1, der tilhører Lagardère-koncernen, ansættelser og fratrædelser af journalister i Lagardère-koncernens publikationer, redaktionelle valg i Lagardère-koncernens magasiner, der muligvis er blevet påvirket af ledende medarbejdere hos Vivendi eller hos dens hovedaktionær, Bolloré-koncernen, samt flytningen af enheder fra Vivendi-koncernen til lokaler, der tilhører Lagardère. De vedrører ligeledes strategiske beslutninger truffet af bogforlagskoncernen Hachette (der tilhører Lagardère, og hvor Vivendi kan have spillet en rolle, der kan betegnes som udøvelse af afgørende indflydelse, såsom opgivelsen af en retssag mod et datterselskab af Vivendi eller manglende afgivelse af et tilbud om overtagelse af det amerikanske forlag [...] samt betingelserne for udnævnelsen af visse medlemmer, der er kendt for at have tilknytning til Bolloré-koncernen, til Lagardères bestyrelse.«
- 62 Det skal fastslås, at Kommissionen i sjette og syvende betragtning til den anfægtede afgørelse har angivet den mistanke om overtrædelser af bestemmelserne i forordning nr. 139/2004, som den påtænker at efterprøve, og afgrænser formålet med sin undersøgelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 48 og 49 ovenfor.
- 63 Indholdet af sjette og syvende betragtning til den anfægtede afgørelse udgør således en klar og utvetydig beskrivelse af formålet med Kommissionens undersøgelse. Sådanne oplysninger gør det ligeledes muligt med en tilstrækkelig grad af præcision at fastlægge den mistanke om overtrædelser, der begrundes vedtagelsen af denne afgørelse, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 48-53 ovenfor.
- 64 En sådan begrundelse opfylder som følge heraf forpligtelsen til at angive formålet med anmodningen om oplysninger som omhandlet i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004.
- 65 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argument om, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen nærmere angivelse af de »klager« og »forhold«, som Kommissionen havde kendskab til, og som er nævnt i skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, men ikke i den anfægtede afgørelse.
- 66 Dels blev formålet med anmodningen, således som sagsøgeren har medgivet, ligeledes angivet i skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, som sagsøgeren havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.
- 67 Dels er Kommissionen ifølge den faste retspraksis, der er nævnt i præmis 49 ovenfor, ikke forpligtet til at give adressaten for en afgørelse om anmodning om oplysninger meddelelse om samtlige de oplysninger om de formodede overtrædelser, som den råder over, eller til at angive en nøjagtig retlig kvalificering af disse overtrædelser, hvis den klart angiver den mistanke, den påtænker at efterprøve.

- 68 Det bemærkes i denne henseende, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget under den indledende undersøgelsesfase i den administrative procedure, som er omhandlet i forordning nr. 139/2004, og som skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at foretage en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge (jf. i denne retning og analogt dom af 29.9.2011, Elf Aquitaine mod Kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, præmis 113 og den deri nævnte retspraksis).
- 69 I henhold til retspraksis kan det ikke pålægges Kommissionen, under den indledende procedure, ud over de formodninger for overtrædelse, som den har til hensigt at undersøge, at anføre indicierne, dvs. de omstændigheder, der gør, at den mener, at der er tale om en tilsidesættelse af konkurrenceretten. En sådan forpligtelse ville underminere den afvejning, som retspraksis har indført mellem undersøgelsens effektivitet og den berørte virksomheds ret til forsvar (jf. i denne retning og analogt dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 37).
- 70 Henset til disse elementer må det fastslås, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse giver sagsøgeren mulighed for at undersøge, om de anmodede oplysninger er nødvendige med hensyn til undersøgelsens formål, og at den giver Unionens retsinstanser mulighed for at udøve deres prøvelsesret. Sagsøgeren har derfor med urette påberåbt sig en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der er fastsat i artikel 296 TEUF og i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, for så vidt angår formålet med Kommissionens undersøgelse og beskrivelsen af den praksis, hvis eksistens den påtænker at efterprøve i forbindelse med sin undersøgelse.
- 71 På baggrund af ovennævnte bemærkninger skal det andet anbringendes første led forkastes.

Det andet anbringendes andet led om manglende begrundelse for så vidt angår det materielle, tidsmæssige og personelle omfang af de anmodede oplysninger

- 72 Med det andet anbringendes andet led har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse savner enhver begrundelse, der kan retfærdiggøre det materielle, tidsmæssige og personelle omfang af de anmodede oplysninger, og navnlig valget af søgebegreber, kriterierne for udpegelse af de berørte personer samt den omhandlede periode, som den anfægtede afgørelse dækker.
- 73 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.
- 74 I denne henseende skal det, således som det fremgår af præmis 6-12 og 19 ovenfor, fastslås, at den anfægtede afgørelse, og navnlig bilaget hertil, klart definerer det materielle, tidsmæssige og personelle omfang af de anmodede oplysninger. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, kan den blotte omstændighed, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder en specifik begrundelse for hver af de anmodede oplysninger eller for hvert søgebegreb, ikke i sig selv anses for en utilstrækkelig begrundelse.
- 75 Ifølge retspraksis kan det nemlig ikke kræves, at Kommissionen før enhver anmodning om oplysninger kender de ønskede dokumenters indhold samt deres relative betydning for undersøgelsen (jf. i denne retning og analogt dom af 22.3.2012, Slovak Telekom mod Kommissionen, T-458/09 og T-171/10, EU:T:2012:145, præmis 55).

- 76 Henset til de bestemmelser og den retspraksis, som er nævnt i præmis 42-54 ovenfor, er begrundelsespligten i tilfælde af en afgørelse om anmodning om oplysninger ikke så vidtrækkende, at Kommissionen for hver ønsket oplysning eller, i en situation som den foreliggende, for hvert søgebegreb, der ønskes anvendt, skal begrunde specifikt, hvorfor det er dens opfattelse, at denne oplysning eller dette søgebegreb dels er nødvendig eller nødvendigt for dens undersøgelse, dels kun indeholder eller identificerer oplysninger, der er relevante for denne undersøgelse.
- 77 Som det fremgår af præmis 42 ovenfor, skal spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsespligten er overholdt, i øvrigt ikke blot vurderes i forhold til den pågældende retsakts ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, dvs. i det foreliggende tilfælde de retsakter, der allerede er vedtaget i forbindelse med den indledende undersøgelsesfase i den administrative procedure i henhold til forordning nr. 139/2004 (jf. præmis 68 ovenfor).
- 78 Det skal navnlig påpeges, at en anmodning om oplysninger såsom den anfægtede afgørelse alene har til formål at give Kommissionen mulighed for at indsamle de oplysninger og dokumenter, som er nødvendige for at efterprøve rigtigheden og følgerne af bestemte faktiske og retlige omstændigheder (jf. analogt dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 37).
- 79 Henset til det ovenstående kan sagsøgeren ikke med føje påberåbe sig en manglende begrundelse vedrørende det materielle, tidsmæssige og personelle omfang af de anmodede oplysninger.
- 80 Det skal i øvrigt bemærkes, at sagsøgerens argumenter med henblik på at bestride, at de anmodede oplysninger er nødvendige, henhører under realiteten for så vidt angår den anfægtede afgørelses lovlighed og ikke kan behandles i forbindelse med prøvelsen af et anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten (jf. i denne retning dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis). Disse argumenter vil derfor blive undersøgt i forbindelse med prøvelsen af det femte anbringende.
- 81 På baggrund af ovennævnte betragtninger skal det andet anbringendes andet led forkastes.

Det andet anbringendes tredje led om manglende begrundelse vedrørende inddragelsen af Bolloré-koncernen

- 82 Med det andet anbringendes tredje led har sagsøgeren anført, at den anfægtede afgørelse savner enhver begrundelse for så vidt angår inddragelsen af Bolloré-koncernen til at være omfattet af anmodningen om oplysninger. Kommissionens mistanke, således som den er beskrevet i skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure og på kortfattet vis gengivet i den anfægtede afgørelse, vedrører ikke Bolloré-koncernens udøvelse af en afgørende indflydelse på Lagardère, men sagsøgerens udøvelse af en afgørende indflydelse på Lagardère. Sagsøgeren er således af den opfattelse, at anmodningen om oplysninger, der besiddes af en tredjemand, som sagsøgeren ikke har nogen kontrol over, nemlig Bolloré-koncernen, på ingen måde er begrundet.
- 83 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

- 84 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at det i syvende betragtning til den anfægtede afgørelse præciseres, at de omhandlede dokumenter bl.a. vedrører visse af Lagardères beslutninger, »der muligvis er blevet påvirket af ledende medarbejdere hos Vivendi eller hos dens hovedaktionær, Bolloré-koncernen«. Som Kommissionen har påpeget, fastslår afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen og den anmeldelsesformular for transaktionen, som sagsøgeren har forelagt den, i øvrigt, at Bolloré-koncernen og Vivendi udgør en enkelt virksomhed i konkurrenceretlig forstand.
- 85 Det er følgelig med urette, at sagsøgeren har påberåbt sig en tilsidesættelse af begrundelsespligten for så vidt angår medtagelsen af Bolloré-koncernen på listen over personer, der er berørt af anmodningen om oplysninger.
- 86 Det andet anbringendes tredje led skal således forkastes.

Det andet anbringendes fjerde led om en utilstrækkelig begrundelse vedrørende dels anvendelsen af en afgørelse om anmodning om oplysninger på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, dels nødvendigheden af at handle hurtigt

- 87 Med det fjerde led har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke i tilstrækkelig grad forklarer grundene til, at det blev anset for nødvendigt at anvende en anmodning om oplysninger ved afgørelse på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 snarere end en simpel anmodning om oplysninger på grundlag af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 eller en kontrolundersøgelse på grundlag af artikel 13 i forordning nr. 139/2004. Sagsøgeren er i øvrigt af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en manglende begrundelse for så vidt angår nødvendigheden af at handle hurtigt.
- 88 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 89 I den foreliggende sag anføres det i ottende betragtning til den anfægtede afgørelse, at »[i] forbindelse med den foreliggende procedure, der har til formål at fastslå en overtrædelse, finder Kommissionen, at det kun er en afgørelse truffet i henhold til fusionsforordningens artikel 11, stk. 3, der gør det muligt at sikre, at Vivendi vil fremlægge alle de dokumenter, der opfylder de kriterier, som Kommissionen har identificeret i den [nævnte] afgørelse[, idet] anvendelsen af proceduren i fusionsforordningens artikel 11, stk. 3, nemlig er den eneste i fusionsforordningen fastsatte procedure, der giver Kommissionen mulighed for at pålægge de virksomheder, som afgørelsen er rettet til, at fremlægge et fuldstændigt svar under varsel om sanktioner[, i hvilken forbindelse] Kommissionen endvidere finder, at det er nødvendigt at handle hurtigt for at undgå, at relevante dokumenter fjernes fra Vivendis filer, navnlig hvis meddelelser slettes efter en vis frist, eller hvis visse dokumenter fra en medarbejder ikke opbevares meget længe efter denne medarbejders fratræden[, idet] valget af en afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 3, opfylder dette mål om hurtighed«.
- 90 Kommissionen har således i ottende betragtning til den anfægtede afgørelse forklaret, at kun en afgørelse truffet i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 ville gøre det muligt at sikre, at sagsøgeren under varsel om sanktioner ville fremlægge alle de dokumenter, der opfyldte de af Kommissionen identificerede kriterier, og at handle hurtigt for at undgå, at de relevante dokumenter blev fjernet fra sagsøgerens filer.

- 91 Det må derfor fastslås, at den anfægtede afgørelse er tilstrækkeligt begrundet som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 42 ovenfor, for så vidt angår anvendelsen af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 som retsgrundlag for denne afgørelse.
- 92 Denne konklusion kan ikke anfægtes af sagsøgerens øvrige argumenter.
- 93 Hvad for det første angår anvendelsen af en anmodning om oplysninger ved afgørelser i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 i stedet for en simpel anmodning om oplysninger på grundlag af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 fremgår det af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, at Kommissionen har ret til at anmode om oplysninger »i form af en anmodning eller beslutning«, uden at denne bestemmelse gør vedtagelsen af en afgørelse betinget af en forudgående simpel anmodning.
- 94 Valget mellem en simpel anmodning om oplysninger og en afgørelse skal afhænge af behovet for at indhente de oplysninger, der er nødvendige i forhold til den konkrete sags nærmere omstændigheder (jf. analogt dom af 14.3.2014, Holcim (Deutschland) og Holcim mod Kommissionen, T-293/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:127, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).
- 95 Kommissionen råder nemlig over et vidt skøn ved anvendelsen af artikel 11, 14 og 15 i forordning nr. 139/2004 (dom af 4.10.2024, thyssenkrupp mod Kommissionen, C-581/22 P, EU:C:2024:821, præmis 380).
- 96 Som Kommissionen har anført, fastsætter den nævnte forordnings artikel 14, stk. 1, litra b), for så vidt angår simple anmodninger om oplysninger, der tilstilles på grundlag af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 139/2004, kun en sanktion i tilfælde af urigtige eller forvanskede oplysninger, mens den omstændighed, at svarene er ufuldstændige eller fremlægges for sent, for så vidt angår anmodninger om oplysninger fremsat i form af en afgørelse i henhold til samme forordnings artikel 11, stk. 3, udgør særskilte sanktionsgrunde i overensstemmelse med samme forordnings artikel 14, stk. 1, litra c).
- 97 En anmodning om oplysninger ved afgørelse adskiller sig fra en simpel anmodning om oplysninger derved, at det er muligt, når Kommissionen anvender førstnævnte, at pålægge en bøde eller tvangsbøder for at tvinge en virksomhed til at tilvejebringe fuldstændige og nøjagtige oplysninger i henhold til henholdsvis artikel 14, stk. 1, litra c), og artikel 15, stk. 1, litra a), i forordning nr. 139/2004 (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, thyssenkrupp mod Kommissionen, C-581/22 P, EU:C:2024:139, præmis 379).
- 98 Som det fremgår af ottende betragtning til den anfægtede afgørelse, der er nævnt i præmis 89 ovenfor, har Kommissionen i det foreliggende tilfælde i tilstrækkelig grad forklaret, at anvendelsen af proceduren i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 giver den mulighed for at pålægge de virksomheder, som afgørelsen er rettet til, at fremlægge et fuldstændigt svar under varsel om sanktioner.
- 99 Hvad for det andet angår anvendelsen af en anmodning om oplysninger ved afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 i stedet for en kontrolundersøgelse på grundlag af artikel 13 i forordning nr. 139/2004 bemærkes, at kontrolundersøgelser ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 141 nedenfor, har en mere bindende karakter og har en særlig væsentlig indvirkning på den berørte virksomheds retsstilling i forhold til en anmodning om oplysninger.

- 100 Det kan følgelig ikke kræves af Kommissionen, at den begrundet sit valg om ikke at anvende en foranstaltning som kontrolundersøgelsen, der udgør en mere indgribende procedure end den anmodning om oplysninger, der er fastsat i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004.
- 101 Hvad for det tredje angår nødvendigheden af at handle hurtigt, således som det fremgår af ottende betragtning til den anfægtede afgørelse, der er nævnt i præmis 89 ovenfor, fandt Kommissionen, at det var nødvendigt at handle hurtigt for at undgå, at relevante dokumenter blev fjernet fra sagsøgerens filer, navnlig hvis beskeder blev slettet efter en vis frist, eller hvis visse dokumenter fra en medarbejder ikke blev opbevaret tilstrækkeligt længe efter denne medarbejders fratrædelse. Valget af en anmodning om oplysninger ved afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 opfyldte ifølge Kommissionen dette formål om hurtighed.
- 102 Henset til det ovenstående må det konkluderes, at den anfægtede afgørelse er tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår såvel anvendelsen af en afgørelse om anmodning om oplysninger på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 som nødvendigheden af at handle hurtigt.
- 103 I øvrigt bemærkes, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt. En afgørelses begrundelse består formelt i at udtrykke de grunde, som afgørelsen er baseret på. Endvidere udgør begrundelsespligten et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt (jf. dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 181, og den deri nævnte retspraksis).
- 104 Sagsøgerens øvrige argumenter, der tilsigter at godtgøre, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse er fejlagtig, er derfor uvirksomme i forbindelse med et anbringende om manglende begrundelse.
- 105 For så vidt som sagsøgeren reelt bestrider, at der er grundlag for at anvende artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, vil denne argumentation blive undersøgt inden for rammerne af det første anbringendes første og tredje led (jf. præmis 109-125 og 130-144 nedenfor). For så vidt som sagsøgeren reelt bestrider nødvendigheden af at handle hurtigt, vil denne argumentation ligeledes blive behandlet i forbindelse med det femte anbringendes andet led (jf. præmis 279-299 nedenfor).
- 106 Endelig er sagsøgerens argument om, at Kommissionen ikke har overholdt den skærpede begrundelsespligt, der finder anvendelse, når den bryder med sin »sædvanlige praksis«, heller ikke uddybet og tilstrækkeligt underbygget og skal derfor forkastes.
- 107 Det andet anbringendes fjerde led og dermed det andet anbringende i sin helhed skal derfor forkastes.

Det første anbringende om valget af et forkert retsgrundlag og magtfordrejning

- 108 Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne anvende artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 til at vedtage den anfægtede afgørelse. Det første anbringende omfatter i det væsentlige tre led. Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke vedrører vurderingen af virkningerne af en fusion. Med det andet

led har sagsøgeren anført, at den anfægtede afgørelse ikke overholder de krav om nødvendighed og præcision, der er uløseligt forbundet hermed. Med det tredje led har sagsøgeren foreholdt Kommissionen at have begået magtfordrejning.

Det første anbringendes første led om, at den anfægtede afgørelse ikke vedrører vurderingen af virkningerne af en fusion

- 109 Med det første anbringendes første led har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 kun kan tjene som retsgrundlag for anmodninger om oplysninger med henblik på at vurdere, om en fusion, der er anmeldt til Kommissionen, er forenelig med det indre marked. Desuden er det ikke længere nødvendigt at anvende artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, når undersøgelsen af en fusions virkninger på markedet er afsluttet, hvilket bl.a. er tilfældet, når en fusion er blevet godkendt af Kommissionen.
- 110 I den foreliggende sag kan artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 ifølge sagsøgeren imidlertid ikke tjene som retsgrundlag for den anfægtede afgørelse, for så vidt som denne ikke har til formål at indhente oplysninger om foreneligheden af sagsøgerens erhvervelse af kontrollen med Lagardère og under alle omstændigheder er blevet truffet efter Kommissionens godkendelse heraf.
- 111 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 112 Det fremgår af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, at »[t]il udførelse af de opgaver, som ved [nævnte] forordning er henlagt til Kommissionen, kan den i form af en anmodning eller beslutning anmode de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer samt virksomheder og virksomhedssammenslutninger om alle nødvendige oplysninger«.
- 113 Det følger således af ordlyden af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, at Kommissionen kan anmode om alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelse af de opgaver, som ved denne forordning er henlagt til den.
- 114 Som sagsøgeren har gjort gældende, er det ganske vist blevet fastslået, at Kommissionen kun kunne anvende de beføjelser, den er tildelt i henhold til artikel 11 i forordning nr. 139/2004, hvis den ikke mener at have alle nødvendige oplysninger for at kunne tage stilling til, om den omhandlede fusion er forenelig med fællesmarkedet (jf. dom af 4.2.2009, Omya mod Kommissionen, T-145/06, EU:T:2009:27, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 115 Som Kommissionen har påpeget, afspejler dette ræsonnement imidlertid princippet om, at spørgsmålet om, hvorvidt en oplysning, som Kommissionen har anmodet om, er nødvendig, skal vurderes i forhold til det formål, der er nævnt i anmodningen om oplysninger. Den rejser ikke tvivl om den omstændighed, at Kommissionen i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 kan anmode om alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelse af de opgaver, som ved denne forordning er henlagt til den.
- 116 I det foreliggende tilfælde er formålet med anmodningen om oplysninger angivet i sjette og syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, der er nævnt i præmis 61 ovenfor. Det fremgår af disse betragtninger, at Kommissionen anmodede om de pågældende oplysninger med henblik på at vurdere, om sagsøgeren havde udøvet en afgørende indflydelse på Lagardère, der kunne udgøre en tilsidesættelse af forpligtelsen til anmeldelse og forpligtelsen til udsættelse og/eller en manglende overholdelse af de betingelser og forpligtelser, der er knyttet til afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen. Disse oplysninger er væsentlige for, at Kommissionen

kan vurdere, om sagsøgerens indgriben og/eller høring og/eller inddragelse i forbindelse med visse beslutninger truffet af Lagardère kan kvalificeres som sagsøgerens udøvelse af afgørende indflydelse.

- 117 Det må fastslås, at formålet med anmodningen om oplysninger, som beskrevet i sjette og syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, og som er nævnt i præmis 61 ovenfor, er omfattet af de opgaver, der er tillagt Kommissionen ved forordning nr. 139/2004.
- 118 Som det fremgår af artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 139/2004, kan Kommissionen nemlig knytte betingelser og påbud til sin afgørelse, hvorved fusionen erklæres forenelig med det indre marked, for at sikre, at de deltagende virksomheder opfylder de tilsagn, de har afgivet over for Kommissionen med hensyn til at gøre fusionen forenelig med det indre marked.
- 119 Endvidere bestemmer artikel 7 i forordning nr. 139/2004 med overskriften »Udsættelse af en fusions gennemførelse« i stk. 1, at »[e]n fusion, der har fællesskabsdimension som defineret i artikel 1, eller som Kommissionen skal behandle efter artikel 4, stk. 5, må ikke gennemføres, hverken før den er blevet anmeldt, eller før den er blevet erklæret forenelig med fællesmarkedet ved en beslutning vedtaget i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), eller artikel 8, stk. 1 eller 2, eller på grundlag af en formodning som omhandlet i artikel 10, stk. 6«.
- 120 I det foreliggende tilfælde fremgår det af første betragtning til den anfægtede afgørelse, at »[i] afgørelsen af 9. juni 2023 [om godkendelse af fusionen] godkendte Kommissionen Vivendis overtagelse af Lagardère, på betingelse af at der blev afgivet tilsagn om at afhænde alle Vivendis aktiviteter inden for bogforlagsvirksomhed (samlet i Editis, et datterselskab af Vivendi) samt magasinet Gala«.
- 121 Det fremgår af tredje betragtning til den anfægtede afgørelse, at »[d]e af Vivendi afgivne afhændelsestilsagn i øvrigt fastsætter, at Vivendis erhvervelse af Lagardère ikke kan færdiggøres, før Kommissionen har godkendt køberen og afhændelsesvilkårene[, idet] [...] Vivendi på datoen for vedtagelsen af [nævnte] afgørelse fortsat er omfattet af forpligtelsen til udsættelse, for så vidt som Kommissionen endnu ikke har givet disse godkendelser«.
- 122 I overensstemmelse med artikel 7 i forordning nr. 139/2004 havde Kommissionen således til opgave at sikre, at sagsøgeren overholdt de betingelser, der var fastsat i afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen, og at sikre, at sagsøgeren overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til nævnte forordning.
- 123 Henset til ovenstående betragtninger skal det bemærkes, at indhentning af oplysninger, der kan gøre det muligt at efterprøve en formodning for tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af forordning nr. 139/2004, udgør en af de opgaver, som ved den nævnte forordning er henlagt til Kommissionen, og til hvis udførelse Kommissionen i henhold til forordningens artikel 11, stk. 1, kan anmode om alle nødvendige oplysninger. Følgelig er søgningen efter disse oplysninger et af de formål, der forfølges med en anmodning om oplysninger, der er vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004.
- 124 Det følger heraf, at Kommissionen med føje kunne støtte sig på artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 med henblik på at vedtage den anfægtede afgørelse.
- 125 Det første anbringendes første led må derfor forkastes.

Det første anbringendes andet led om manglende overholdelse af kravene om nødvendighed og præcision

- 126 Med det første anbringendes andet led har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionens beføjelse til at anmode om oplysninger alene gør det muligt for den at kræve fremlæggelse af »nødvendige« oplysninger som omhandlet i artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. En anmodning om oplysninger, der er fremsat på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, er således underlagt kravene om nødvendighed og præcision, hvilke den anfægtede afgørelse ikke opfylder, idet den forfølger et »sonderende formål« og omfatter en række dokumenter, som Kommissionen ikke på forhånd har identificeret.
- 127 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 128 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at de argumenter, som sagsøgeren har fremført inden for rammerne af det første anbringendes andet led, reelt tilsigter at bestride, at den anfægtede afgørelse er i overensstemmelse med kravene om præcision og nødvendighed.
- 129 Disse argumenter henhører derfor snarere under det andet anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten og under det femte anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og vil således blive analyseret i forbindelse med disse anbringender.

Det første anbringendes tredje led om magtfordrejning

- 130 Med det første anbringendes tredje led har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med magtfordrejning, fordi den ikke forfølger det formål at indsamle oplysninger med henblik på at vurdere en fusions forenelighed med det indre marked, eftersom fusionen blev godkendt den 9. juni 2023, dvs. tre måneder før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Ifølge sagsøgeren har den anfægtede afgørelse i øvrigt i virkeligheden til formål at gennemføre en »sonderende kontrolundersøgelse«. På trods af den omstændighed, at den anfægtede afgørelse udgør en så indgribende foranstaltning som en kontrolundersøgelse, giver den imidlertid ikke den med en sådan kontrolundersøgelse forbundne procedurermæssig garanti, herunder navnlig den kontrolmetode, der gør det muligt for repræsentanterne for den undersøgte virksomhed at kommentere og opnå, at dokumenter, der falder uden for kontrolundersøgelsens anvendelsesområde, eller som indeholder følsomme personoplysninger, fjernes. Ifølge sagsøgeren kunne Kommissionen have underlagt sig de strengere retlige rammer, der finder anvendelse på kontrolundersøgelser.
- 131 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 132 Indledningsvis skal der erindres om, at der ved begrebet magtfordrejning forstås, at en administrativ myndighed under udøvelsen af beføjelser forfølger et andet formål end det, hvortil beføjelserne blev givet. En afgørelse er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet med dette formål. Hvis der forfølges flere mål med afgørelsen, indebærer denne, såfremt den ikke tilsidesætter hovedformålet, dog ikke magtfordrejning, selv om der til de gyldige hensyn føjer sig et uberettiget (jf. dom af 4.2.2009, Omya mod Kommissionen, T-145/06, EU:T:2009:27, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

- 133 Det skal derfor efterprøves, om de forhold, som sagsøgeren har påberåbt sig, udgør objektive, relevante og samstemmende indicier, der indikerer, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget af Kommissionen med et andet formål end det, der er fastsat i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004.
- 134 I denne henseende fremgår det af præmis 123 og 124 ovenfor, at indhentning af oplysninger, der kan gøre det muligt at efterprøve en formodning for tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af forordning nr. 139/2004, udgør en af de opgaver, som Kommissionen er blevet tillagt ved den nævnte forordning. Følgelig er søgningen efter disse oplysninger et af de lovlige formål med en anmodning om oplysninger, der er vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, som gør det muligt for Kommissionen ved afgørelse at anmode virksomhederne om at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udføre de opgaver, som den er tillagt ved denne forordning.
- 135 Det følger heraf, at for så vidt som de oplysninger, der anmodes om i henhold til den anfægtede afgørelse, har til formål at efterprøve, om sagsøgeren har tilsidesat forpligtelsen til anmeldelse, forpligtelsen til udsættelse eller betingelserne knyttet til en afgørelse, hvorved en fusion erklæres forenelig med det indre marked, hvilke opgaver alene henhører under Kommissionens kompetence i henhold til forordning nr. 139/2004, har Kommissionen ikke anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil de er tillagt den.
- 136 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgerens argument om, at Kommissionen kunne have underlagt sig den mere restriktive retlige ramme, der finder anvendelse på kontrolundersøgelser, og som giver flere proceduremæssige garantier.
- 137 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en retsakt kun er behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den udelukkende eller dog i det mindste overvejende er truffet for at forfølge andre formål end dem, med henblik på hvilke den omhandlede kompetence er tillagt, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved EUF-traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (jf. dom af 5.5.2015, Spanien mod Parlamentet og Rådet, C-146/13, EU:C:2015:298, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 138 Den procedure, der finder anvendelse på kontrolundersøgelser, er imidlertid ikke særligt fastsat for den foreliggende sags omstændigheder.
- 139 Den omstændighed, at en kontrolundersøgelse kan udgøre et alternativ til en anmodning om oplysninger, betyder desuden ikke, at Kommissionen med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse anvendte sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil de er tillagt den ved forordning nr. 139/2004.
- 140 Det bemærkes i øvrigt, at det fremgår af opregningen af de undersøgelsesbeføjelser, som Kommissionens ansatte er tillagt i henhold til artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 139/2004, at de nævnte kontrolundersøgelser kan have en meget vid rækkevidde (jf. i denne retning og analogt dom af 12.7.2007, CB mod Kommissionen, T-266/03, ikke trykt i Sml., EU:T:2007:223, præmis 71), for så vidt som de bl.a. gør det muligt for Kommissionen at få adgang til de berørte virksomheders lokaler, at tage eller få kopi eller udskrift af bøger og forretningspapirer eller at forsegle denne virksomheds forretningslokaler, bøger eller forretningspapirer i det for kontrolundersøgelsen nødvendige tidsrum. Udøvelsen af beføjelserne til kontrolundersøgelse har således andre konsekvenser end en anmodning om oplysninger.

- 141 Som Kommissionen har gjort gældende, fremgår det af retspraksis, at kontrolundersøgelser er mere indgribende og har en særlig væsentlig indvirkning på den berørte virksomheds retsstilling i forhold til en anmodning om oplysninger (jf. i denne retning dom af 8.7.2008, AC-Treuhand mod Kommissionen, T-99/04, EU:T:2008:256, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 142 I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, fremgår det i øvrigt af ordlyden af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen har indført visse processuelle garantier med henblik på at sikre en beskyttelse dels af fortroligheden af udvekslinger mellem advokater og klienter, der finder anvendelse på visse dokumenter [punkt IV, stk. 10, litra j)], i bilaget til denne afgørelse], dels af følsomme personoplysninger [punkt IV, stk. 10, litra l), i bilaget til denne afgørelse].
- 143 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den anfægtede afgørelse er behæftet med magtfordrejning.
- 144 Det første anbringendes tredje led og dermed det første anbringende i sin helhed skal derfor forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse mod offentlige myndigheders vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb

- 145 Med det tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke er støttet på tilstrækkeligt tungtvejende indicier til at begrunde en mistanke om en overtrædelse af konkurrencereglerne, hvilket udgør en tilsidesættelse af princippet om forbud mod offentlige myndigheders vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb.
- 146 Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder oplysninger om arten, oprindelsen og indholdet af de oplysninger, som Kommissionen støttede sig på ved vedtagelsen af denne afgørelse. Det er alene skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, der angiver, at Kommissionen havde »modtaget klager og fået kendskab til oplysninger vedrørende Vivendis udøvelse af en afgørende indflydelse på Lagardère«, uden yderligere oplysninger.
- 147 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at de oplysninger, som Kommissionen råder over, synes at være blevet udleveret af tredjeparter, navnlig organisationen Journalister uden Grænser (herefter »RSF«). Ifølge sagsøgeren kan disse forhold ikke danne grundlag for en formodning for overtrædelse, eftersom de er injurierende og af tvivlsom oprindelse på grund af RSF's velkendte og historiske fjendtlighed over for sagsøgeren og Bolloré-koncernen.
- 148 For det tredje har sagsøgeren anført, at den anfægtede afgørelse kræver fremsendelse af dokumenter, der dækker en periode »på næsten fire år« uden noget objektivt grundlag og valgt på vilkårlig vis.
- 149 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure udelukkende henviser til »klager« og »forhold«, ifølge hvilke sagsøgeren udøvede en afgørende indflydelse på Lagardère, uden at der henvises til forhold, der kan rejse beskyldninger mod Bolloré-koncernen. Bilaget til den anfægtede afgørelse vedrører imidlertid sagsøgeren i lige så høj grad som Bolloré-koncernen, hvilket viser, at Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse ikke rådede over tilstrækkeligt tungtvejende indicier til at mistænke sagsøgeren for en overtrædelse.

- 150 Endelig har sagsøgeren anmodet Retten om som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse som fastsat i artikel 89 og 90 i Rettens procesreglement at pålægge Kommissionen at fremlægge alle de dokumenter, beviser og andre oplysninger, på grundlag af hvilke den på tidspunktet for den anfægtede afgørelse fandt, at den rådede over tilstrækkeligt tungtvejende indicier til at begrunde vedtagelsen af den nævnte afgørelse vedrørende de formodede overtrædelser, der er anført i anden, sjette og syvende betragtning hertil.
- 151 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 152 Det skal erindres, at kravet om en beskyttelse mod offentlige myndigheders vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb i forhold af privat karakter, hvad enten der er tale om fysiske eller juridiske personer, er et generelt EU-retligt princip (jf. dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 153 For at overholde dette generelle princip skal en afgørelse om anmodning om oplysninger således have til formål at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere rigtigheden og rækkevidden af en bestemt faktisk eller retlig situation, som Kommissionen allerede er i besiddelse af oplysninger om, som udgør tilstrækkeligt tungtvejende indicier til at begrunde en mistanke om, at konkurrencereglerne er overtrådt (jf. dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 154 Det følger i øvrigt af retspraksis vedrørende anmodninger om oplysninger i henhold til artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, som kan overføres mutatis mutandis på den foreliggende sag, henset til den vide undersøgelsesbeføjelse, som Kommissionen er tillagt ved forordning nr. 1/2003, at det tilkommer denne at vurdere, om en oplysning er nødvendig med henblik på at afsløre en overtrædelse af konkurrencereglerne. Selv om Kommissionen i forvejen er i besiddelse af visse indicier eller endog beviser for, at der foreligger en overtrædelse, kan den med fuld ret skønne, at det er nødvendigt at anmode om supplerende oplysninger for bedre at kunne afgrænse overtrædelserne og fastslå dens varighed eller kredsen af implicerede virksomheder (jf. analogt dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 155 Hvad angår Unionens retsinstansers prøvelse af Kommissionens vurdering, med hensyn til om en oplysning er nødvendig, har Domstolen fastslået, at denne nødvendighed skal prøves i forhold til det formål, der anføres i anmodningen om oplysninger, dvs. den mistanke om overtrædelse, som Kommissionen påtænker at undersøge. Kravet om en forbindelse mellem anmodningen om oplysninger og den formodede overtrædelse er opfyldt, hvis Kommissionen på tidspunktet for anmodningen med rimelighed kan antage, at denne oplysning kan bidrage til at fastslå, at denne overtrædelse foreligger (jf. analogt dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis). Som det påpeges i præmis 54 ovenfor, skal der ved vurderingen af begrundelsespligtens omfang i forbindelse med en afgørelse om anmodning om oplysninger ligeledes tages hensyn til, på hvilket tidspunkt en sådan afgørelse blev truffet, og til, om Kommissionen allerede rådede over visse oplysninger om de formodede overtrædelser.
- 156 Endelig, ifølge fast retspraksis, og som det er bekræftet i artikel 6, stk. 3, TEU, hører grundrettighederne til de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen skal beskytte. Domstolen har gentagne gange udtalt, at overholdelsen af retten til forsvar ved gennemførelsen

af administrative procedurer på området for konkurrence udgør et generelt EU-retligt princip (jf. dom af 29.9.2011, Elf Aquitaine mod Kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis).

- 157 Hvad angår en procedure i henhold til artikel 101 TEUF er den administrative procedure i Kommissionen opdelt i to særskilte og successive faser, som hver har sin egen indre logik, nemlig en indledende undersøgelsesfase og en kontradiktorisk fase. Den indledende undersøgelsesfase, som strækker sig til klagepunktsmeddelelsen, skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at foretage en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge. Den kontradiktoriske fase, som strækker sig fra klagepunktsmeddelelsen til vedtagelsen af den endelige afgørelse, skal gøre det muligt for Kommissionen endeligt at tage stilling til den kritiserede overtrædelse (jf. analogt dom af 29.9.2011, Elf Aquitaine mod Kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, præmis 113 og den deri nævnte retspraksis).
- 158 Hvad angår den indledende undersøgelsesfase har denne som starttidspunkt den dato, hvor Kommissionen under udøvelse af den kompetence, som EU-lovgiver har givet den, træffer foranstaltninger, der indebærer kritik for at have begået en overtrædelse og har vigtige følgevirkninger for de mistænkte. Det er først i begyndelsen af den administrative kontradiktoriske fase, gennem klagepunktsmeddelelsen, at den berørte virksomhed bliver underrettet om alle de væsentlige omstændigheder, som Kommissionen lægger til grund på dette trin af proceduren, og at virksomheden har ret til aktindsigt for at sikre en effektiv udøvelse af dens ret til forsvar. Følgelig er det først efter fremsendelsen af klagepunktsmeddelelsen, at den berørte virksomhed fuldt ud kan gøre retten til forsvar gældende. Såfremt de nævnte rettigheder også omfattede perioden forud for afsendelsen af klagepunktsmeddelelsen, ville det svække effektiviteten af Kommissionens undersøgelse, fordi den berørte virksomhed fra den indledende undersøgelsesfase ville blive i stand til at fastslå, hvilke oplysninger Kommissionen allerede havde kendskab til, og dermed hvilke oplysninger der stadig kunne holdes skjult for den (jf. analogt dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 159 Kommissionens undersøgelsesforanstaltninger under den indledende undersøgelsesfase, navnlig kontrolundersøgelser og anmodninger om oplysninger, indebærer ikke desto mindre i sig selv, at der foreligger en mistanke om en overtrædelse, hvilket kan have vigtige følgevirkninger for de mistænkte virksomheders situation. Det er følgelig væsentligt at undgå, at retten til forsvar undergraves uopretteligt under denne fase i den administrative procedure, eftersom de undersøgelsesforanstaltninger, der er truffet, kan være afgørende for tilvejebringelse af bevismateriale, der godtgør, at virksomheder har handlet retsstridigt på en sådan måde, at de ifalder ansvar (jf. analogt dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 160 I denne sammenhæng skal der henvises til den pligt, som Kommissionen har til at angive retsgrundlaget for og formålet med anmodningen om oplysninger udgør et grundlæggende krav, som ikke alene har til formål at klarlægge, hvorfor de anmodede oplysninger fra de pågældende virksomheder er berettigede, men også at skabe et grundlag for, at virksomheden bliver bekendt med omfanget af dens samarbejdspligt, samtidig med at dens ret til kontradiktion bevares. Kommissionen kan kun anmode om oplysninger, som kan være til nytte ved undersøgelsen af den formodede overtrædelse, som dels er årsag til undersøgelsen, dels skal være angivet i

anmodningen om oplysninger (jf. i denne retning og analogt dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

- 161 Der skal ligeledes henvises til den retspraksis, der er nævnt i præmis 69 ovenfor.
- 162 I den foreliggende sag har sagsøgeren foreholdt Kommissionen at have tilsidesat princippet om forbud mod offentlige myndigheders vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb ved at vedtage den anfægtede afgørelse uden at råde over tilstrækkeligt tungtvejende indicier til at begrunde en mistanke om en overtrædelse af konkurrencereglerne.
- 163 Hvad for det første angår sagsøgerens påstand om, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder oplysninger om de indicier, som den er baseret på, bemærkes, således som det fremgår af præmis 64 og 70 ovenfor, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse opfylder forpligtelsen til at angive formålet med anmodningen om oplysninger som omhandlet i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004.
- 164 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 157 ovenfor, blev den anfægtede afgørelse i øvrigt vedtaget under den indledende undersøgelsesfase, som skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at fastlægge en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge.
- 165 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 69 ovenfor, kan det således ikke kræves af Kommissionen, at den i den anfægtede afgørelse ud over de formodninger for overtrædelser, som den har til hensigt at undersøge, at anføre indiciene, dvs. de omstændigheder, der gør, at den mener, at der er tale om en tilsidesættelse af de regler, der følger af forordning nr. 139/2004.
- 166 Hvad for det andet angår sagsøgerens argument om, at de oplysninger, som Kommissionen råder over, synes at være blevet tilvejebragt af tredjeparter og ikke gør det muligt at danne grundlag for en formodning for overtrædelse, skal det i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at sagsøgeren ikke har forklaret, hvorfor oprindelsen af dokumenter, der hidrører fra tredjeparter og navnlig tredjeparter, der er interesserede i proceduren, påvirker den anfægtede afgørelses lovlighed. Det fremgår nemlig af sagsakterne, at Kommissionen havde anerkendt RSF som interesseret tredjepart i overensstemmelse med artikel 18, stk. 4, i forordning nr. 139/2004.
- 167 Hvad for det tredje angår sagsøgerens argument vedrørende medtagelsen af Bolloré-koncernen i syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, således som det fremgår af præmis 84 ovenfor, præciseres det, at de dokumenter, der er omhandlet i nævnte afgørelse, bl.a. vedrører visse af Lagardères beslutninger, »der muligvis er blevet påvirket af ledende medarbejdere hos Vivendi eller hos dens hovedaktionær, Bolloré-koncernen«. Som Kommissionen har påpeget, fastslår afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen og den anmeldelsesformular for transaktionen, som sagsøgeren har forelagt Kommissionen, i øvrigt, at Bolloré-koncernen og sagsøgeren udgør en enkelt virksomhed i konkurrenceretlig forstand. Kommissionen kunne således på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed antage, at oplysninger fra denne koncern kunne hjælpe den med at fastslå, om der forelå en tilsidesættelse af bestemmelserne i forordning nr. 139/2004.

- 168 Hvad for det fjerde angår den omhandlede periode kunne Kommissionen, således som det fremgår af præmis 218-222 nedenfor, henset til den omstændighed, at sagsøgerens første erhvervelse af kapitalandele i Lagardère fandt sted i marts 2020, på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed antage, at oplysninger fra den 1. januar 2020 kunne hjælpe den med at fastslå, om der forelå en tilsidesættelse af bestemmelserne i forordning nr. 139/2004, navnlig for så vidt som disse oplysninger ville gøre det lettere at forstå samtlige begivenheder og den sammenhæng, hvori de var indtrådt.
- 169 Henset til det ovenstående skal det tredje anbringende forkastes.
- 170 Hvad angår den begæring om bevisoptagelse, hvorved Kommissionen blev pålagt at fremlægge de dokumenter, beviser og andre oplysninger, på grundlag af hvilke den på tidspunktet for den anfægtede afgørelse fandt, at den rådede over indicier for formodede overtrædelser, bemærkes, at det ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 158 ovenfor, først er efter fremsendelsen af klagepunktsmeddelelsen, at den berørte virksomhed fuldt ud kan gøre retten til forsvar gældende. Såfremt de nævnte rettigheder også omfattede perioden forud for afsendelsen af klagepunktsmeddelelsen, ville det svække effektiviteten af Kommissionens undersøgelse, fordi den berørte virksomhed fra den indledende undersøgelsesfase ville blive i stand til at fastslå, hvilke oplysninger Kommissionen allerede havde kendskab til, og dermed hvilke oplysninger der stadig kunne holdes skjult for den
- 171 I første række er det kun, når en sådan anmodning er fremsat for Retten, og når de virksomheder, der er adressater for en afgørelse i henhold til artikel 13, stk. 4, i forordning nr. 139/2004, har påberåbt sig visse omstændigheder, som kan stille spørgsmålstegn ved, om de indicier, som Kommissionen rådede over for at kunne vedtage den pågældende afgørelse, var tilstrækkeligt tungtvejende, at Retten kan anse det for nødvendigt at foretage en sådan prøvelse (jf. analogt dom af 25.11.2014, Orange mod Kommissionen, T-402/13, EU:T:2014:991, præmis 88 og den deri nævnte retspraksis).
- 172 I anden række erindres om, at undersøgelsen af en afgørelses begrundelse giver retten mulighed for at påse, at princippet om beskyttelse mod vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb er overholdt, idet den nævnte begrundelse gør det muligt at klarlægge, hvorfor det påtænkte indgreb inden for de pågældende virksomheder er berettiget (jf. dom af 25.11.2014, Orange mod Kommissionen, T-402/13, EU:T:2014:991, præmis 89 og den deri nævnte retspraksis).
- 173 Det bemærkes i denne henseende, at artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 definerer de væsentlige oplysninger, der skal fremgå af en anmodning om oplysninger, idet Kommissionen pålægges at angive bl.a. anmodningens formål. I henhold til denne forpligtelse fremgår det af den retspraksis, der er nævnt i præmis 52, 53 og 160 ovenfor, at det påhviler Kommissionen med tilstrækkelig præcision at angive, hvilke formodede overtrædelser dens påtænkte undersøgelse angår.
- 174 For det tilfælde, at Retten finder, at de formodede overtrædelser, som Kommissionen har til hensigt at undersøge, og de oplysninger, som anmodningen om oplysninger skal vedrøre, er angivet tilstrækkeligt præcist, kan den således fastslå, at en afgørelse om anmodning om oplysninger ikke var vilkårlig, uden at det er nødvendigt at foretage en materiel prøvelse af indholdet af de indicier, som Kommissionen rådede over på det tidspunkt, hvor den vedtog den pågældende afgørelse (jf. i denne retning og analogt dom af 25.11.2014, Orange mod Kommissionen, T-402/13, EU:T:2014:991, præmis 91). Det tilkommer Retten alene at bedømme,

om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges til afgørelse (jf. dom af 22.6.2022, thyssenkrupp mod Kommissionen, T-584/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:386, præmis 344 og den deri nævnte retspraksis).

- 175 Det må imidlertid konstateres, at dette er tilfældet for så vidt angår den anfægtede afgørelse, for så vidt som det fremgår af sjette og syvende betragtning hertil, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, at arten af de konkurrencebegrænsninger, der er mistanke om, er defineret tilstrækkeligt præcist og detaljeret. Det forklares endvidere i den anfægtede afgørelse, hvorledes sagsøgerens adfærd kunne anses for at udgøre de forskellige former konkurrencebegrænsende praksis, der var mistanke om.
- 176 Under disse omstændigheder er Retten alene på grundlag af de i afgørelse anførte grunde i stand til at fastslå, at den anfægtede afgørelse ikke er vilkårlig, uden at det er nødvendigt at pålægge Kommissionen at fremlægge de oplysninger i dens besiddelse, der begrundes, at den rådede over tilstrækkeligt tungtvejende indicier til at vedtage den anfægtede afgørelse.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet »impossibilium nulla obligatio est« for så vidt angår anmodningen om fremlæggelse af dokumenter fra Bolloré-koncernen

- 177 Med det fjerde anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter princippet »impossibilium nulla obligatio est«, for så vidt som den pålægger sagsøgeren at udlevere dokumenter til Kommissionen, som Bolloré-koncernen er i besiddelse af, ejer eller har kontrol over (herefter »dokumenterne fra Bolloré-koncernen«).
- 178 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den anfægtede afgørelse kun har bindende retsvirkninger for sagsøgeren og for selskabets befuldmægtigede. Derimod kan selskabets aktionærer, herunder Bolloré-koncernen, som ikke er adressater for den anfægtede afgørelse, som ikke er omfattet af afgørelsens artikel 1, og som ikke har været genstand for en særskilt afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, afholde sig fra at efterkomme det påbud, der er pålagt ved den anfægtede afgørelse.
- 179 For det andet har sagsøgeren påpeget, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet en forpligtelse, hvis opfyldelse fra begyndelsen var objektivt og absolut umulig, for så vidt som den anmodede sagsøgeren om at indhente dokumenter fra Bolloré-koncernen, en af dets mange aktionærer, som sagsøgeren ikke udøver nogen kontrol over. Som det fremgår af Kommissionens godkendelse af Bolloré-koncernens overtagelse af kontrollen med sagsøgeren den 24. april 2017, er det Bolloré-koncernen, der udøver kontrol over sagsøgeren, og ikke omvendt. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at der ikke findes nogen bestemmelse i fransk ret, der giver et erhvervsselskab mulighed for at kræve fremlæggelse af dokumenter og mere generelt at udøve nogen form for tvang over for sin aktionær. Omvendt er der intet, der forpligter en referenceaktionær til frivilligt at efterkomme et påbud fra et tredjepartsselskab, selv når dette har en andel i selskabet.
- 180 For det tredje er sagsøgeren af den opfattelse, at Kommissionen ved at pålægge selskabet en forpligtelse, der er umulig at opfylde, de facto forpligtede selskabet til at tilsidesætte den samarbejdsforpligtelse, der påhviler det, og udsatte det for en risiko for overtrædelse og bøde i henhold til artikel 14, stk. 1, litra c), i forordning nr. 139/2004.
- 181 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med magtfordrejning, idet Kommissionens formål, til trods for at sagsøgeren er afgørelsens adressat, består i indirekte at indhente dokumenter fra Bolloré-koncernen. Ifølge sagsøgeren fratager den

anfægtede afgørelse Bolloré-koncernen dens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, der er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og i artikel 6 og 13 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«).

182 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

183 Indledningsvis bemærkes i første række, at det følger af retspraksis, at princippet om, at »ingen er forpligtet til at gøre det umulige«, er et generelt princip i EU-retten (jf. dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen og Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Ferracci, C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).

184 I denne henseende har eventuelle vanskeligheder af proceduremæssig eller anden karakter ved gennemførelse af en retsakt, således som det fremgår af retspraksis, ingen indflydelse på dennes retmæssighed. Derimod kan Kommissionen ikke ved en afgørelse, da afgørelsen i så fald ville være ugyldig, pålægge en forpligtelse, hvis gennemførelse det allerede ved afgørelsens vedtagelse var objektivt og absolut umuligt at realisere (jf. dom af 17.6.1999, Belgien mod Kommissionen, C-75/97 P, EU:C:1999:311, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis).

185 En sådan umulighed kræver, at to kumulative betingelser er opfyldt, nemlig dels, at de påberåbte vanskeligheder reelt foreligger, dels at der ikke findes alternative metoder til gennemførelse heraf (jf. i denne retning dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen og Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Ferracci, C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 91, 92 og 96 samt den deri nævnte retspraksis).

186 I anden række bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en virksomhed, over for hvilken der er indledt en undersøgelse, har pligt til at medvirke aktivt, hvilket indebærer, at den skal forsyne Kommissionen med alt det materiale vedrørende undersøgelsens genstand, som den måtte råde over (jf. analogt dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 119 og den deri nævnte retspraksis).

187 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at den anfægtede afgørelses artikel 2 præciserer, at adressaten for den nævnte afgørelse er »Vivendi SE«.

188 Det fremgår navnlig af punkt I, stk. 1, i bilaget til den anfægtede afgørelse, at »[m]ed henblik på anmodningen om oplysninger betegner »Lagardère« Lagardère S.A., [og] »Vivendi« betegner Vivendi SE samt Bolloré-koncernen«. Punkt I, stk. 2, i nævnte bilag bestemmer bl.a., at »[b]egrebet »dokument(er)« betegner: alle computerfiler, som Vivendi er i besiddelse af eller ejer«, dvs. sagsøgeren og Bolloré-koncernen.

189 Det fremgår i øvrigt af syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, at »de omhandlede dokumenter og meddelelser vedrører gennemførelsen af operationelle synergier, [...] der muligvis er blevet påvirket af ledende medarbejdere hos Vivendi eller hos dets hovedaktionær, Bolloré-koncernen«.

190 Sagsøgeren har gjort gældende, at det var umuligt for selskabet at efterkomme den anfægtede afgørelse for så vidt angår dokumenterne fra Bolloré-koncernen, for så vidt som det ikke udøver nogen kontrol eller tvang over nævnte koncern, som er en af dets aktionærer.

- 191 Der er imidlertid intet, der tyder på, at en sådan umulighed af at efterkomme den anfægtede afgørelse forelå på det tidspunkt, hvor den omhandlede forpligtelse opstod. Sagsøgeren har nemlig ikke fremført noget forhold, der gør det muligt at antage, at den forpligtelse, der er pålagt ved den anfægtede afgørelse, allerede fra dens vedtagelse var objektivt og absolut umulig at realisere som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 184 ovenfor.
- 192 Som sagsøgeren selv har anerkendt som svar på de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Retten vedtog den 2. april 2025, har selskabet i øvrigt opfyldt den forpligtelse, der følger af den anfægtede afgørelse, til at overgive Kommissionen dokumenterne fra Bolloré-koncernen, hvilket således bekræfter, at det var muligt for sagsøgeren at efterkomme den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har nemlig anført, at selskabet stillede Kommissionen alle de ønskede dokumenter med undtagelse af dokumenter henhørende under fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter, journalistiske kilders fortrolighed og de berørte personers privatliv.
- 193 Kommissionen har bekræftet, at sagsøgeren, henset til e-mailen fra sagsøgerens advokater af 6. februar 2024 og den ledsagende rapport, som disse fremlagde, kunne indsamle og fremlægge dokumenter fra Bolloré-koncernen, således at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse for så vidt angår de nævnte dokumenter gør enhver argumentation, der er støttet på en angivelig umulighed, uden genstand.
- 194 Det skal i denne forbindelse fastslås, at de to parter er enige om, at sagsøgeren har overholdt sin pligt til at medvirke aktivt, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 186 ovenfor, for så vidt som sagsøgeren har opfyldt sin forpligtelse i henhold til den anfægtede afgørelse til ligeledes at stille Kommissionen dokumenterne fra Bolloré-koncernen.
- 195 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at Bolloré-koncernens »frivillige« udlevering af de dokumenter, den var i besiddelse af, i betragtning af den afgørelse om tvangsbøde, som Kommissionen vedtog over for sagsøgeren den 24. januar 2024, og henset til risikoen for vedtagelse af nye afgørelser om bøder og tvangsbøder i tilfælde af manglende gennemførelse af den anfægtede afgørelse, ikke er relevant for vurderingen af det fjerde anbringende. Ifølge sagsøgeren er spørgsmålet med henblik på bedømmelsen af det nævnte anbringende alene, om det var umuligt for sagsøgeren på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse at underkaste sig den forpligtelse, der var pålagt selskabet, og ikke om det var absolut umuligt, at udleveringen af de i den anfægtede afgørelse omhandlede dokumenter kunne finde sted efter f.eks. en begivenhed eller en udefra kommende, ensidig og usikker beslutning truffet af en tredjemand, som sagsøgeren ikke udøvede nogen faktisk eller retlig kontrol over.
- 196 Det må imidlertid konstateres, at den omstændighed, at det lykkedes for sagsøgeren at opfylde den forpligtelse, der følger af den anfægtede afgørelse, til at indsamle og fremlægge dokumenter fra Bolloré-koncernen for Kommissionen, viser, at denne forpligtelse ikke allerede fra dens vedtagelse var objektivt og absolut umulig at realisere.
- 197 Som Kommissionen har påpeget, følger det af retspraksis, at den omstændighed, at det er umuligt at opfylde en forpligtelse, der følger af en afgørelse, ikke kan gøre den nævnte afgørelse ugyldig, når denne umulighed først foreligger ved afgørelsens gennemførelse. Det fremgår nemlig af den retspraksis, der er nævnt i punkt 184 ovenfor, at eventuelle vanskeligheder vedrørende fremgangsmåden eller af anden art, der vedrører gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, ikke påvirker dennes lovlighed.

- 198 Det skal følgelig i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at selv om det ikke var lykkedes sagsøgeren at indhente dokumenter fra Bolloré-koncernen, betyder dette ikke nødvendigvis, at den forpligtelse, der følger af anmodningen om oplysninger, allerede fra dens vedtagelse var objektivt og absolut umulig at realisere som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 184 ovenfor.
- 199 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den forpligtelse, der følger af den anfægtede afgørelse, til at overgive Kommissionen dokumenterne fra Bolloré-koncernen allerede fra dens vedtagelse var objektivt og absolut umulig at realisere.
- 200 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argument, der er nævnt i præmis 181 ovenfor, hvorefter den anfægtede afgørelse er behæftet med magtfordrejning, for så vidt som dens formål indirekte består i at indhente dokumenter fra Bolloré-koncernen og fratage den nævnte koncern dens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 201 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af retspraksis, at en tilsidesættelse af retten til forsvar efter sin art udgør en subjektiv ulovlighed, som derfor skal påberåbes af den berørte person selv. Tilsidesættelsen af en subjektiv rettighed kan således kun påberåbes af den person, hvis rettigheder angiveligt er blevet krænket, men ikke af tredjemand (jf. dom af 4.5.2022, CRIA og CCCMC mod Kommissionen, T-30/19, EU:T:2022:266, præmis 87 og 88, ikke trykt i Sml., og den deri nævnte retspraksis).
- 202 Det skal således bemærkes, at sagsøgeren kun har søgsmålsinteresse for at opnå, at dennes egne processuelle rettigheder overholdes. Eftersom sagsøgeren ikke har søgsmålsinteresse med henblik på at opnå, at Bolloré-koncernens ret til forsvar respekteres, kan klagepunktet vedrørende en tilsidesættelse af nævnte rettigheder ikke antages til realitetsbehandling, i det omfang det er fremsat af sagsøgeren (jf. i denne retning dom af 12.5.2011, Région Nord-Pas-de-Calais og Communauté d'agglomération du Douaisis mod Kommissionen, T-267/08 og T-279/08, EU:T:2011:209, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).
- 203 Under alle omstændigheder har sagsøgeren ikke på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier godtgjort, at Kommissionen under udøvelsen af beføjelser til at vedtage en retsakt forfulgte et andet formål end det, hvortil beføjelserne blev givet, for så vidt som for det første artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 giver den mulighed for at anmode om alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelse af de opgaver, som ved denne forordning er henlagt til den (jf. præmis 123 og 124 ovenfor), og for det andet, som Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at fremsendelsen af de dokumenter, som Bolloré-koncernen var i besiddelse af, kunne hjælpe den med at fastslå, hvorvidt de formodede overtrædelser forelå (jf. præmis 267-269 nedenfor).
- 204 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringende forkastes.

Det femte anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

- 205 Det femte anbringende, hvormed sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter proportionalitetsprincippet, er opdelt i to led, hvoraf det første vedrører den omstændighed, at de ønskede dokumenter ikke har nogen forbindelse med den formodede overtrædelse, og det andet vedrører den omstændighed, at påbuddet pålægger sagsøgeren en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde.

Indledende bemærkninger

- 206 Det bemærkes, at proportionalitetsprincippet, der hører til EU-retten almindelige grundsætninger, indebærer, at institutionernes retsakter ikke må gå videre, end det er nødvendigt og passende for gennemførelsen af de med den pågældende ordning lovligt tilsigtede formål, hvorved gælder, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og at byrderne ikke må være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. dom af 12.7.2001, Jippes m.fl., C-189/01, EU:C:2001:420, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).
- 207 Ifølge fast retspraksis har den virksomhed, over for hvilken Kommissionen har indledt en undersøgelse, pligt til at medvirke aktivt, hvilket indebærer, at den skal forsyne Kommissionen med alt det materiale vedrørende undersøgelsens genstand, som den måtte råde over (jf. dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 119 og den deri nævnte retspraksis).
- 208 Det skal imidlertid understreges, at Kommissionens udøvelse af denne beføjelse er underlagt overholdelsen af bl.a. proportionalitetsprincippet. Den forpligtelse til at fremkomme med oplysninger, som pålægges en virksomhed, må ikke udgøre en uforholdsmæssig byrde for virksomheden i forhold til det, som undersøgelsen kræver (jf. dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 120 og den deri nævnte retspraksis).
- 209 Den omstændighed alene, at en anmodning om oplysninger pålægger virksomheden en betydelig arbejdsbyrde, er imidlertid ikke i sig selv tilstrækkelig til at godtgøre, at den er uforholdsmæssig, i betragtning af kravene til undersøgelsen hvad angår navnlig de formodede overtrædelser, som Kommissionen vil efterprøve, og omstændighederne i forbindelse med den pågældende procedure (jf. dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 121 og den deri nævnte retspraksis).
- 210 Som det er fremhævet i præmis 75 ovenfor, kan det i øvrigt ikke kræves, at Kommissionen før enhver anmodning om oplysninger kender de ønskede dokumenters indhold samt deres relative betydning for undersøgelsen.
- 211 Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 154 ovenfor, tilkommer det Kommissionen, henset til det vide skøn, som den er tillagt ved forordning nr. 139/2004, at vurdere, om en oplysning er nødvendig med henblik på at afsløre en overtrædelse af konkurrencereglerne. Selv om Kommissionen i forvejen er i besiddelse af visse indicier eller endog beviser for, at der foreligger en overtrædelse, kan den med fuld ret skønne, at det er nødvendigt at anmode om supplerende oplysninger for bedre at kunne afgrænse overtrædelser og fastslå dens varighed eller kredsen af implicerede virksomheder.
- 212 Som anført i præmis 155 ovenfor har Domstolen hvad angår Unionens retsinstansers prøvelse af Kommissionens vurdering af en oplysnings nødvendighed fastslået, at denne nødvendighed må bedømmes i relation til det formål, der anføres i anmodningen om oplysninger, dvs. den mistanke om overtrædelse, som Kommissionen påtænker at undersøge. Kravet om en forbindelse mellem anmodningen om oplysninger og den formodede overtrædelse er opfyldt, hvis Kommissionen på tidspunktet for anmodningen med rimelighed kan antage, at denne oplysning kan bidrage til at fastslå, at denne overtrædelse foreligger.

- 213 Idet spørgsmålet om, hvorvidt oplysningerne er nødvendige, må bedømmes i relation til det formål, der anføres i anmodningen om oplysninger, må formålet angives med rimelig præcision, ellers vil det være umuligt at afgøre, om oplysningerne er nødvendige, og Unionens retsinstanser vil blive forhindret i at udøve deres prøvelse (jf. analogt dom af 10.3.2016, Schwenk Zement mod Kommissionen, C-248/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:150, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 214 Det er i lyset af disse principper i retspraksis, at det femte anbringendes to led skal undersøges.

Det femte anbringendes første led om, at de ønskede dokumenter ikke har nogen forbindelse med den formodede overtrædelse

- 215 Sagsøgeren har gjort gældende, at rækkevidden af den anfægtede afgørelse går langt videre end dens formål, nemlig »at Kommissionen kan vurdere, om Vivendis indgriben og/eller høring og/eller inddragelse i forbindelse med visse beslutninger truffet af Lagardère kan kvalificeres som Vivendis udøvelse af afgørende indflydelse«. Sagsøgeren har i denne forbindelse fremsat ni klagepunkter.

– Det første klagepunkt vedrørende valget af den omhandlede periode

- 216 Sagsøgeren har gjort gældende, at valget af den omhandlede periode på næsten fire år, der begynder den 1. januar 2020, er vilkårligt, eftersom der ikke fandt nogen særlige begivenheder sted på denne dato.
- 217 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 218 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at forordning nr. 139/2004 pålægger Kommissionen at påse, at ingen fusion med EU-dimension i strid med nævnte forordnings artikel 7, gennemføres, før den er blevet anmeldt og godkendt.
- 219 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at i overensstemmelse med sjette betragtning til den anfægtede afgørelse, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, er formålet med den anfægtede afgørelse at indsamle oplysninger med henblik på at vurdere, om sagsøgeren havde udøvet en afgørende indflydelse på Lagardère, der kunne udgøre en tilsidesættelse af forpligtelsen til anmeldelse og forpligtelsen til udsættelse og/eller en manglende overholdelse af de betingelser og forpligtelser, der er knyttet til afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen.
- 220 Det fremgår i øvrigt af sagsakterne, at sagsøgerens første erhvervelse af kapitalandele i Lagardère såvel som udnævnelsen til Lagardères ledelsesorganer af nære slægtninge til den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra a), i bilaget til den anfægtede afgørelse, fandt sted i marts 2020.
- 221 Som det fremgår af præmis 168 ovenfor, skal det følgelig bemærkes, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at oplysninger fra den 1. januar 2020 kunne hjælpe den med at fastslå, hvorvidt der var tale om en overtrædelse, eftersom disse oplysninger gjorde det lettere korrekt at forstå samtlige begivenheder og den sammenhæng, hvori de fandt sted.
- 222 Følgelig skal det første klagepunkt i det femte anbringendes første led forkastes.

– *Det andet klagepunkt vedrørende udpegelsen af visse berørte personer og bestemte søgebegreber*

- 223 Sagsøgeren har anfægtet udpegelsen af de 15 personer, der er berørt af den anfægtede afgørelse, idet sagsøgeren har påpeget, at visse af disse personer ikke har nogen tilknytning til Lagardère eller fusionen. Sagsøgeren er af den opfattelse, at valget af de berørte personer synes at have været styret af Kommissionens ønske om at rette dens anmodning mod offentlige personer og symbolske ledere, der arbejder hos sagsøgeren og inden for Bolloré-koncernen, navnlig den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra d), i bilaget til den anfægtede afgørelse.
- 224 Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at valget af at anvende så generelle søgebegreber som dem, der er nævnt i første linje i tabellen over søgebegreber i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, savner berettigelse og objektiv begrundelse i forhold til undersøgelsen.
- 225 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 226 For det første skal det i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at selv om sagsøgeren klager over valget af 15 berørte personer, har selskabet i realiteten kun fremført specifikke argumenter vedrørende den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra d), i bilaget til den anfægtede afgørelse.
- 227 Som Kommissionen har påpeget, skal det navnlig fastslås, at denne person er omfattet af den anfægtede afgørelse som medlem af sagsøgerens bestyrelse og som viceadministrerende direktør for den aktionær, der kontrollerer sagsøgeren.
- 228 Henset til den afgørende rolle, som denne person spiller i Vivendi-koncernens selskaber, var det således rimeligt at antage, at visse dokumenter i denne persons besiddelse kunne gøre det muligt for Kommissionen at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå.
- 229 For det andet skal det i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at tiltrædelsen af to personer – som der henvises til i de søgebegreber, der er nævnt i første linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse – i Lagardères bestyrelse faldt sammen med vigtige begivenheder i forbindelse med sagsøgerens erhvervelse af Lagardère. Den ene af disse personer blev således for første gang udnævnt til Lagardères bestyrelse i marts 2020, dvs. omtrent på det tidspunkt, hvor sagsøgeren begyndte at købe aktier i Lagardère. Den anden blev udnævnt den 16. februar 2022 og fratrådte sin stilling efter afslutningen af tilnærmelsen mellem Lagardère-koncernen og sagsøgeren.
- 230 Det var derfor rimeligt, at Kommissionen antog, at disse søgebegreber kunne gøre det muligt for den at fastslå eksistensen af de formodede overtrædelser.
- 231 Henset til ovenstående betragtninger må det konkluderes, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at de i præmis 226 ovenfor nævnte dokumenter, der hidrørte fra den berørte person, og de dokumenter, der indeholdt de i præmis 229 ovenfor nævnte søgebegreber, kunne gøre det muligt for den at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå. For så vidt som anfægtelsen af udpegelsen af de øvrige personer ikke er genstand for specifikke argumenter i stævningen, skal denne i øvrigt forkastes som uunderbygget.
- 232 Det andet klagepunkt i det femte anbringendes første leds skal dermed forkastes.

– *Det tredje klagepunkt om vedtagelsen af afgørelsen af 27. oktober 2023*

- 233 Sagsøgeren har gjort gældende, at vedtagelsen af afgørelsen af 27. oktober 2023 viser, at de elementer, der blev fjernet fra anvendelsesområdet for anmodningen om oplysninger, ikke var væsentlige for undersøgelsen, og at det påbud, som sagsøgeren blev pålagt, var uforholdsmæssigt.
- 234 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 235 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, således som Kommissionen har gjort det, at vedtagelsen af afgørelsen af 27. oktober 2023 ikke gør det muligt at konkludere, at det påbud, som sagsøgeren blev pålagt ved den anfægtede afgørelse, var uforholdsmæssigt. Den godtgør tværtimod, at Kommissionen anerkendte, at sagsøgeren ikke var i stand til at få adgang til oplysningerne om den person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra i), i bilaget til den anfægtede afgørelse, på grund af den nuværende »hold separate«-situation mellem sagsøgeren og et af dets datterselskaber inden for bogudgivelse (jf. præmis 17 og 19 ovenfor).
- 236 Følgelig skal det femte anbringendes første leds tredje klagepunkt forkastes.

– *Det fjerde klagepunkt vedrørende fremlæggelsen af samtlige udvekslinger mellem visse personer*

- 237 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet at fremsende alle de dokumenter, der er udvekslet mellem de personer, der er omhandlet i punkt III, stk. 7, litra a)-c), i bilaget til den anfægtede afgørelse, for hele den omhandlede periode, uden at der er fastsat nogen søgebegreber i forhold til undersøgelsens formål, hvilket nødvendigvis fører til, at Kommissionen tilsendes oplysninger, der går ud over undersøgelsens formål.
- 238 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 239 Det skal i den foreliggende sag fastslås, at Kommissionen i overensstemmelse med punkt III, stk. 7, litra a)-c), i bilaget til den anfægtede afgørelse anmodede sagsøgeren om at fremlægge alle de dokumenter, der var blevet udvekslet mellem fire bestemte personer for hele den omhandlede periode.
- 240 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerens argument om, at det ville være uforholdsmæssigt at kræve, at selskabet fremlagde samtlige udvekslinger mellem disse fire personer, ikke kan godtgøre en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som den sammenhæng, hvori en oplysning indgår, kan lette forståelsen heraf og præcisere dens relevans for undersøgelsen.
- 241 Som Kommissionen har påpeget, viser den omstændighed, at den anmodede om den fulde korrespondance vedrørende kun fire personer og ikke alle de berørte personer, i øvrigt, at den begrænsede anmodningens rækkevidde så vidt muligt med henblik på at få adgang til de dokumenter, der var nødvendige med henblik på undersøgelsens formål, dvs. de dokumenter, der gjorde det muligt for den at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå.
- 242 Endvidere har sagsøgeren ikke godtgjort, at det tal på »titusindvis af dokumenter«, som den mængde oplysninger, der opfylder søgekriterierne i den anfægtede afgørelse, ifølge sagsøgerens eget skøn frembringer, udgør en uforholdsmæssig byrde i forhold til det tal på »flere hundrede tusinde dokumenter«, som sagsøgeren ifølge sit eget udsagn i stævningens punkt 96 har fremlagt i forbindelse med undersøgelsen af fusionen.

243 På baggrund af ovenstående betragtninger må det konkluderes, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at fremsendelsen af samtlige udvekslinger mellem de personer, der er nævnt i præmis 239 ovenfor, kunne hjælpe den med at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå.

244 Det fjerde klagepunkt i det femte anbringendes første led skal dermed forkastes.

– *Det femte klagepunkt om valget af søgebegreber*

245 Sagsøgeren er af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet at anvende 100 søgebegreber på alle de berørte personers arbejdsmæssige og/eller personlige kommunikationsværktøjer uden nogen præcisering af, hvordan de er blevet udvalgt. Sagsøgeren er i denne henseende af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder en særlig begrundelse, der gør det muligt at retfærdiggøre valget af hvert af disse søgebegreber og kombinationen heraf, at adskillige oplysninger, som sagsøgeren er i besiddelse af, kan svare til hvert af disse søgebegreber uden at have nogen forbindelse med formålet med Kommissionens undersøgelse, at ingen af søgebegreberne er ledsaget af en begrænsning med hensyn til perioden for udvekslingerne og datoen for de dokumenter, som Kommissionen har henvist til, og at visse søgebegreber kan afsløre forhold, der vedrører de berørte personers privatliv, deres politiske eller religiøse overbevisning samt identiteten eller indholdet af udvekslinger med journalistiske kilder.

246 Sagsøgeren har ligeledes anført, at anvendelsen af søgebegreber på de kommunikationsværktøjer, der er omhandlet i den anfægtede afgørelse, fører til resultater, der er uforenelige med undersøgelsens genstand, og at det er uforholdsmæssigt dels at anmode sagsøgeren om på en periode på næsten fire år at anvende kombinationer af søgebegreber, der henviser til enkeltstående begivenheder, såsom offentliggørelse af artikler i Paris Match, ansættelse eller afskedigelse af navngivne personer, dels at anvende søgebegreber i forbindelse med ansættelser eller afskedigelser i hele den omhandlede periode.

247 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

248 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 76, stk. 1, litra d), skal enhver stævning indeholde søgsmålets genstand og en kortfattet fremstilling af søgsmålsgrundene. Såfremt et søgsmål skal kunne antages til realitetsbehandling, er det ifølge fast retspraksis nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen. Selv om stævningens indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til bestemte afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til den, kan der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der i medfør af de nævnte bestemmelser skal være indeholdt i stævningen. Det tilkommer endvidere ikke Retten ved hjælp af bilagene at forsøge at klarlægge, hvilke anbringender og argumenter der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bilagene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning (jf. dom af 24.5.2012, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, T-111/08, EU:T:2012:260, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).

- 249 Hvad angår søgebegreberne skal det i den foreliggende sag bemærkes, at sagsøgerens henvisning til den sammenfattende oversigt over kritikpunkterne i bilag A.13 skal afvises, eftersom den ikke opfylder de krav, der følger af procesreglementets artikel 76, litra d). Det er således kun de begreber, der er nævnt og kritiseret i stævningen, der gyldigt kan anfægtes.
- 250 Hvad angår de søgebegreber, der er nævnt i stævningens punkt 161, skal det fastslås, at disse er egnede til at identificere dokumenter, der potentielt er relevante med henblik på Kommissionens undersøgelse.
- 251 Hvad navnlig angår det begreb, der er nævnt i første linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, henviser dette udtryk, således som det fremgår af præmis 220 og 229 ovenfor, til en person, hvis tiltrædelse til Lagardères bestyrelse skete samtidig med nøglebegivenheder i forbindelse med tilnærmelsen mellem sagsøgeren og Lagardère. Denne person blev nemlig for første gang udnævnt til Lagardères bestyrelse i marts 2020, hvilket svarer til den periode, hvor sagsøgeren begyndte at købe aktier i Lagardère. Denne person har i øvrigt gennem lang tid haft personlige forbindelser til den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra a), i bilaget til den anfægtede afgørelse.
- 252 Hvad angår søgeordet »Europe«, der er nævnt i tredje linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, er der, således som Kommissionen har anført, tale om en forkortelse for »Europe 1«, en radiostation tilhørende Lagardère, som i en rapport fra Senatet samt i talrige presseartikler er blevet omtalt som en enhed under Lagardère, som Bolloré-koncernen angiveligt har udøvet en indflydelse på.
- 253 Hvad angår søgebegrebet »Couv* AND Z«, der er nævnt i niende linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, må det konstateres, at dette begreb alene falder uden for den anfægtede afgørelses anvendelsesområde. Dette begreb skal nemlig som minimum være ledsaget af ordene »PM« eller »Paris Match« for at falde ind under den anfægtede afgørelses anvendelsesområde. Som Kommissionen har anført, tilsigter den i øvrigt ved anvendelsen af dette begreb at indhente oplysninger om Paris Matchs dækning af 23. september 2021 om en person, der er nært knyttet til den berørte person, og som er nævnt i punkt II, stk. 5, litra a), i bilaget til den anfægtede afgørelse. Det var således rimeligt og forholdsmæssigt af Kommissionen at antage, at kombinationen af disse søgebegreber kunne gøre det muligt for den at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå.
- 254 Hvad angår søgebegrebet »Presbourg«, der er nævnt i anden linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, er der, således som Kommissionen har fremhævet, tale om den gade, hvor Lagardère har sit historiske hjemsted i Paris (Frankrig). Desuden henviste visse mediekilder til ugentlige møder i Lagardères hovedsæde med »piliers de chez Vivendi« (nøglepersoner fra Vivendi) med henblik på at godkende forsiderne til Paris Match, hvilket ikke var praksis før 2021. Det var således rimeligt, at Kommissionen fandt, at dette begreb var blevet anvendt enten til at henvise til Lagardère eller til at betegne stedet for visse møder mellem sagsøgeren og Lagardère, hvis indhold kunne være relevant for undersøgelsen med henblik på at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå.
- 255 Hvad angår søgeordet »Couv AND Paris Match«, der er nævnt i sjette linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, fremgår det af præmis 254 ovenfor, at visse mediekilder henviste til ugentlige møder i Lagardères hovedsæde under tilstedeværelse af »nøglepersoner fra

Vivendi« for at godkende forsiderne til Paris Match. Det var således rimeligt og forholdsmæssigt, at Kommissionen anmodede om fremsendelse af dokumenter vedrørende beslutningerne om forsiderne til Paris Match for den omhandlede periode.

- 256 Hvad angår de søgebegreber, der er nævnt i 35., 43., 44. og 45. linje i tabellen i punkt VII i bilaget til den anfægtede afgørelse, er der, således som Kommissionen har anført, tale om journalister eller kronik-skribenter for enheder tilhørende Vivendi-koncernen, som nu også er til stede på Europa 1, og som har været genstand for talrige drøftelser om de mulige synergier mellem Vivendi og Lagardères radiostation Europe 1, som der henvises til i syvende betragtning til den anfægtede afgørelse. For så vidt som disse personer stod i centrum for synergier mellem sagsøgeren og Lagardère, som var opstået, før Kommissionen godkendte fusionen mellem de to koncerner, var det således rimeligt og forholdsmæssigt af Kommissionen at anmode om udlevering af dokumenter svarende til disse søgebegreber, med henblik på at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå.
- 257 Henset til ovenstående betragtninger må det konkluderes, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at de anfægtede søgebegreber er uforholdsmæssige.
- 258 Hvad i øvrigt angår sagsøgerens argumentation om en manglende specifik begrundelse for valget af hvert søgebegreb skal denne forkastes i overensstemmelse med den analyse, der er foretaget i præmis 74-79 ovenfor.
- 259 Det femte klagepunkt i det femte anbringendes første led skal derfor forkastes.

– Det sjette klagepunkt vedrørende meddelelsen af dokumenter tilhørende den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra o), i bilaget til den anfægtede afgørelse

- 260 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet at fremlægge dokumenter, der tilhører den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra o), i bilaget til den anfægtede afgørelse, der er formand for et af sagsøgerens datterselskaber fra begyndelsen af den omhandlede periode, dvs. fra den 1. januar 2020. Sagsøgeren erhvervede imidlertid først kontrollen over dette datterselskab fra den 1. juni 2021. Ifølge sagsøgeren er det således uforholdsmæssigt at anmode om dokumenter, der blev udvekslet inden for dette datterselskab i perioden forud for dette tidspunkt, eftersom denne enhed på daværende tidspunkt hverken havde nogen forbindelse med sagsøgeren eller Lagardère.
- 261 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 262 I denne henseende og i lyset af den retspraksis, der er nævnt i præmis 154 og 211 ovenfor, skal det fastslås, at Kommissionen, henset til den vide undersøgelsesbeføjelse, som den er tillagt ved forordning nr. 139/2004, kunne finde det nødvendigt at anmode om dokumenter tilhørende den berørte person, der er nævnt i punkt II, stk. 5, litra o), i bilaget til den anfægtede afgørelse, der er formand for et datterselskab til sagsøgeren på området for magasiner, selv inden sagsøgeren erhvervede kontrollen med dette datterselskab den 1. juni 2021.
- 263 Kommissionen kunne nemlig på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed antage, at oplysninger fra den 1. januar 2020 kunne hjælpe den med at fastslå, hvorvidt de formodede overtrædelser forelå, navnlig for så vidt som disse oplysninger gjorde det lettere korrekt at forstå samtlige begivenheder og den sammenhæng, hvori de fandt sted.

264 Det følger heraf, at det sjette klagepunkt i det femte anbringendes første led skal forkastes.

– *Det syvende klagepunkt vedrørende fremsendelsen af dokumenter fra Bolloré-koncernen*

265 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet at udlevere dokumenter fra Bolloré-koncernen til Kommissionen, selv om sidstnævnte ikke er berørt af den af Kommissionen indledte formelle undersøgelse vedrørende de omstændigheder, hvorunder sagsøgeren angiveligt erhvervede kontrollen med Lagardère før tid.

266 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

267 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at minde om, at det i syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, som nævnt i præmis 61 ovenfor, præciseres, at de omhandlede dokumenter bl.a. vedrører visse af Lagardères beslutninger, »der muligvis er blevet påvirket af ledende medarbejdere hos Vivendi eller hos dens hovedaktionær, Bolloré-koncernen«.

268 Som anført i præmis 84 og 167 ovenfor fastslår afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen og den anmeldelsesformular for transaktionen, som sagsøgeren har forelagt Kommissionen, i øvrigt, at Bolloré-koncernen og Vivendi udgør en enkelt virksomhed i konkurrenceretlig forstand.

269 Kommissionen kunne således på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed antage, at fremsendelsen af de dokumenter, som Bolloré-koncernen var i besiddelse af, kunne hjælpe den med at fastslå, om de formodede overtrædelser forelå, for så vidt som visse af Lagardères beslutninger kunne være blevet påvirket af ledende medarbejdere hos Vivendi eller hos dens hovedaktionær, Bolloré-koncernen.

270 Det syvende klagepunkt i det femte anbringendes første led skal dermed forkastes.

– *Det ottende klagepunkt vedrørende forpligtelsen til at aflevere hele korrespondancen, når én meddelelse falder ind under anvendelsesområdet for anmodningen om oplysninger*

271 Sagsøgeren har fremhævet, at når et dokument i form af en meddelelse, der er udvekslet via telefon eller en instant messaging-app, er omfattet af anvendelsesområdet for anmodningen om oplysninger, pålægger den anfægtede afgørelse sagsøgeren at fremlægge hele samtalen i hele den omhandlede periode. Ifølge sagsøgeren går et sådant krav ud over, hvad der er nødvendigt af hensyn til undersøgelsen, eftersom Kommissionen under påskud af, at der foreligger en enkelt relevant meddelelse, anmoder om adgang til alle de omhandlede personers samtaler, herunder på deres personlige telefoner, i hele den omhandlede periode. Kommissionen kunne f.eks. have anmodet om fremsendelse af de meddelelser, der blev udvekslet i de 24 timer, der gik forud for og efterfulgte den relevante besked.

272 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

273 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, således som det fremgår af præmis 240 ovenfor, at forpligtelsen til at udlevere samtlige udvekslinger mellem visse personer, når en enkelt udveksling svarer til søgebegreberne i den anfægtede afgørelse, ikke kan godtgøre, at der

foreligger en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som den sammenhæng, hvori en oplysning indgår, kan lette forståelsen heraf og præcisere dens relevans for undersøgelsen.

274 Det ottende klagepunkt i det femte anbringendes første led skal derfor forkastes.

– Det niende klagepunkt om krænkelse af de berørte personers privatliv og beskyttelsen af journalistiske kilder

275 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet at give Kommissionen oplysninger, der henhører under de berørte personers privatliv, samt oplysninger, der krænker beskyttelsen af journalistiske kilder. Ud over de krænkelse af retten til beskyttelse af privatlivet og den franske socialret, som et sådant påbud indebærer, er denne udvidelse af omfanget af de beslaglagte dokumenter uden for den arbejdsmæssige sfære ifølge sagsøgeren ikke nødvendig med henblik på undersøgelsen og derfor i strid med proportionalitetsprincippet.

276 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

277 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren med det niende klagepunkt i det væsentlige har gentaget de argumenter, der er fremført inden for rammerne af det sjette anbringendes andet led om en krænkelse af beskyttelsen af journalistiske kilder og det syvende anbringende om manglende passende garantier til beskyttelse af retten til respekt for privatlivet. Af de samme grunde som dem, der er anført i forbindelse med undersøgelsen af det sjette anbringendes andet led (jf. præmis 340-381 nedenfor) og det syvende anbringende (jf. præmis 382-460 nedenfor), skal det niende klagepunkt i det femte anbringendes første led forkastes.

278 Henset til ovenstående betragtninger må det femte anbringendes første led forkastes.

Det femte anbringendes andet led om, at den anfægtede afgørelse pålægger sagsøgeren en uforholdsmæssig arbejdsbyrde

279 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde i forhold til undersøgelsens behov, idet den forpligter selskabet til internt at foretage en massiv eftersøgning på flere forskellige lokationer i selskabets virksomhed. For at efterkomme dette var den nødt til at mobilisere dedikerede menneskelige og tekniske ressourcer og gøre brug af to tredjepartsvirksomheder. Ifølge sagsøgeren nåede antallet af elementer, der opfyldte søgekriterierne i den anfægtede afgørelse, op på flere titusinder.

280 Ifølge sagsøgeren var fristen på ca. en måned til at efterkomme det i den anfægtede afgørelse fastsatte pålæg, som oprindeligt var fastsat til den 27. oktober 2023, desuden urealistisk og gjorde det ikke muligt for sagsøgeren at sikre sig, at de tilvejebragte dokumenter var fuldstændige, rigtige og uforvanskede.

281 Sagsøgeren har præciseret, at der ikke var noget krav om at handle hurtigt, eftersom indledningen af undersøgelsen blev bekendtgjort offentligt i juni 2023 og derefter formaliseret ved skrivelsen af 25. juli 2023 om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, og at selskabet, som den nævnte skrivelse forpligtede det til, skulle opbevare dokumenter, der kunne være relevante, uafhængigt af den svarfrist, der kunne pålægges det.

- 282 Endelig er sagsøgeren af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse pålægger selskabet en arbejdsbyrde, der er uforholdsmæssig i forhold til undersøgelsens behov, for så vidt som den delvis vedrører oplysninger, som Kommissionen allerede er i besiddelse af, fordi de blev overgivet i forbindelse med undersøgelsen af overtagelsen af kontrollen med Lagardère.
- 283 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 284 Indledningsvis skal der henvises til den retspraksis, der er nævnt i præmis 206 og 208 ovenfor.
- 285 I den foreliggende sag har sagsøgeren fremhævet den uforholdsmæssigt store arbejdsbyrde, som gennemførelsen af den anfægtede afgørelse indebærer, uden dog at underbygge et sådant klagepunkt.
- 286 Det er ganske vist ubestridt, at de oplysninger, der blev anmodet om i henhold til den anfægtede afgørelse, er talrige og vidtrækkende, således at gennemførelsen af denne anmodning indebar en betydelig arbejdsbyrde for sagsøgeren.
- 287 Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 209 ovenfor, kan det imidlertid ikke konkluderes, at sagsøgerens arbejdsbyrde er uforholdsmæssig, i betragtning af kravene til undersøgelsen i forbindelse med de formodede overtrædelser, som Kommissionen vil efterprøve.
- 288 I første række bemærkes, at i overensstemmelse med sjette betragtning til den anfægtede afgørelse, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, er formålet med den anfægtede afgørelse at indsamle oplysninger med henblik på at vurdere, om Vivendi havde udøvet en afgørende indflydelse på Lagardère, der kunne udgøre en tilsidesættelse af forpligtelsen til anmeldelse og forpligtelsen til udsættelse og/eller en manglende overholdelse af de betingelser og forpligtelser, der er knyttet til afgørelsen af 9. juni 2023 om godkendelse af fusionen.
- 289 I syvende betragtning til den anfægtede afgørelse, der ligeledes er nævnt i præmis 61 ovenfor, anførte Kommissionen, at de anmodede oplysninger var væsentlige for, at den kunne analysere, om sagsøgerens indgriben og/eller høring og/eller inddragelse i forbindelse med visse beslutninger truffet af Lagardère kunne kvalificeres som sagsøgerens udøvelse af afgørende indflydelse. Heri opregnede den i øvrigt de handlinger fra sagsøgerens side, som kunne udgøre en eller flere tilsidesættelser af de forpligtelser, der følger af forordning nr. 139/2004, og som den påtænkte at undersøge.
- 290 Undersøgelsen af de formodede overtrædelser, der er genstand for undersøgelsen, kræver således komplekse analyser af en lang række oplysninger, hvoraf de fleste kun er tilgængelige for sagsøgeren.
- 291 Følgelig kan den anfægtede afgørelses anvendelsesområde og formålet med undersøgelsen begrunde udlevering af et betydeligt antal oplysninger.
- 292 I anden række kan ingen af sagsøgerens argumenter godtgøre, at den anfægtede afgørelse går ud over, hvad der er nødvendigt, henset til undersøgelsens formål.
- 293 For det første, og som Kommissionen har påpeget, begrundede kravet om hurtighed fristen den 27. oktober 2023, der var fastsat i afgørelsen af 19. september 2023 (jf. præmis 101 ovenfor).

- 294 Det skal ligeledes bemærkes, således som det fremgår af præmis 19 og 22 ovenfor, at den frist, der oprindeligt var fastsat ved afgørelsen af 19. september 2023, blev forlænget to gange. Navnlig blev den frist, der var fastsat til den 27. oktober 2023, ved artikel 2 i afgørelsen af 27. oktober 2023 forlænget til den 1. december 2023. Ved artikel 1 i afgørelsen af 24. januar 2024 blev den frist, der var fastsat til den 1. december 2023, derefter forlænget til den 7. februar 2024.
- 295 Sagsøgerens argumentation inden for rammerne af det femte anbringendes andet led er imidlertid udelukkende koncentreret om den oprindelige frist, der blev fastsat til den 27. oktober 2023 ved afgørelsen af 19. september 2023, uden bl.a. at tage hensyn til forlængelsen af den nævnte frist indtil den 1. december 2023, der blev foretaget ved afgørelsen af 27. oktober 2023, eller i øvrigt til forlængelsen af fristen indtil den 7. februar 2024, der skete ved afgørelsen af 24. januar 2024. Sagsøgerens argumentation vedrørende den frist, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, må derfor forkastes.
- 296 For det andet har sagsøgeren, således som det fremgår af præmis 242 ovenfor, ikke godtgjort, at den arbejdsbyrde, der blev pålagt ved den anfægtede afgørelse, er uforholdsmæssig.
- 297 Det skal i øvrigt fastslås, at sagsøgerens argument om, at den anfægtede afgørelse delvist vedrører oplysninger, som Kommissionen allerede var i besiddelse af, fordi de var blevet udleveret i forbindelse med undersøgelsen af sagsøgerens overtagelse af kontrollen med Lagardère, på ingen måde er underbygget, hvorfor det skal forkastes, idet det ikke opfylder de krav om klarhed og præcision, der er fastsat i procesreglementets artikel 76, litra d).
- 298 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen ved at vedtage den anfægtede afgørelse tilsidesatte proportionalitetsprincippet.
- 299 Det femte anbringendes andet led og dermed det femte anbringende i sin helhed skal derfor forkastes.

Det sjette anbringende om krænkelse af beskyttelsen af journalistiske kilder

- 300 Med det sjette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter beskyttelsen af journalistiske kilder, som er sikret ved chartrets artikel 11 og EMRK's artikel 10. Dette anbringende er opdelt i to led, hvoraf det første vedrører en ulovlighedsindsigelse mod artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 og det andet en krænkelse af beskyttelsen af journalistiske kilder.

Indledende bemærkninger

- 301 I henhold til chartrets artikel 11, stk. 1, med overskriften »Ytrings- og informationsfrihed« har enhver ret til ytringsfrihed, som omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.
- 302 Rettighederne i chartret i henhold til chartrets artikel 52, stk. 3, har samme betydning og omfang som de tilsvarende rettigheder, der er sikret ved EMRK, dog uden at hindre, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse (jf. dom af 4.10.2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

- 303 Med henblik på fortolkningen af chartrets artikel 11 skal Unionens retsinstanser således tage hensyn til de tilsvarende rettigheder, som er sikret ved EMRK's artikel 10, således som denne fortolkes i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«), som en tærskel for minimumsbeskyttelse (jf. dom af 4.10.2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 304 EMRK's artikel 10 med overskriften »Ytrings- og informationsfrihed« har følgende ordlyd:
- »1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. Denne artikel forhindrer ikke stater i at kræve, at radio-, fjernsyns- eller filmforetagender kun må drives i henhold til bevilling.
2. Da udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, kan den underkastes sådanne formelle bestemmelser, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig sikkerhed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udspredelse af fortrolige oplysninger eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.«
- 305 Det bemærkes, at den grundlæggende rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 11, ifølge Domstolens praksis udgør et af de væsentlige grundlag for et demokratisk og pluralistisk samfund, idet den er en del af de værdier, som Unionen i overensstemmelse med artikel 2 TEU er støttet på (jf. dom af 21.12.2016, Tele2 Sverige og Watson m.fl., C-203/15 og C-698/15, EU:C:2016:970, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).
- 306 Menneskerettighedsdomstolen har altid foretaget en særlig omhyggelig undersøgelse af garantierne for overholdelse af ytringsfriheden i sager, der er omfattet af EMRK's artikel 10, eftersom denne frihed er en af grundpillerne i et demokratisk samfund. De garantier, der skal gives pressen, er af særlig betydning, og beskyttelsen af journalistiske kilder er en af hjørnestenene i pressefriheden. Manglen på en sådan beskyttelse kunne afholde journalistiske kilder fra at hjælpe pressen med at informere offentligheden om spørgsmål af almen interesse. Som følge heraf kunne pressen blive mindre i stand til at udøve sin uundværlige rolle som »vagthund«, og dens evne til at levere præcise og pålidelige oplysninger kunne blive svækket (Menneskerettighedsdomstolen, 25.5.2021, Big Brother Watch m.fl. mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 442).
- 307 Et påbud om videregivelse af kilder kan have en skadelig indvirkning ikke blot på kilderne, hvis identitet kan afsløres, men også på avisen eller enhver anden publikation, som påbuddet er rettet mod, hvis omdømme hos potentielle fremtidige kilder kan blive negativt påvirket af videregivelsen, og på de medlemmer af offentligheden, der har en interesse i at modtage oplysninger fra anonyme kilder. Der er imidlertid en grundlæggende forskel mellem, at myndighederne pålægger en journalist at afsløre dennes kilders identitet, og at de foretager ransagninger i journalistens hjem og på dennes arbejdsplads for at afsløre dennes kilder. Selv om ransagningen ikke giver noget resultat, udgør den en mere alvorlig handling end et påbud om videregivelse af kildens identitet, da efterforskere, der ransager en journalists arbejdsplads, har

adgang til al den dokumentation, som denne er i besiddelse af (Menneskerettighedsdomstolen, 25.5.2021, Big Brother Watch m.fl. mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 443).

- 308 En krænkelse af beskyttelsen af journalistiske kilder kan kun anses for at være forenelig med EMRK's artikel 10, hvis den er begrundet i et altovervejende og ufravigeligt krav om hensyn til den almene interesse. Desuden skal ethvert indgreb i retten til beskyttelse af journalistiske kilder være ledsaget af proceduremæssige garantier, der er fastsat ved lov, i overensstemmelse med betydningen af det pågældende princip. De krævede garantier skal først og fremmest omfatte muligheden for at få foranstaltningen prøvet af en dommer eller et andet uafhængigt og upartisk beslutningsorgan, der har beføjelse til inden overgivelsen af det krævede materiale at afgøre, om der foreligger et tvingende alment hensyn, der vejer tungere end princippet om beskyttelse af journalisters kilder, og i modsat fald at forhindre enhver unødvendig adgang til oplysninger, der kan føre til afsløring af kildernes identitet (Menneskerettighedsdomstolen, 25.5.2021, Big Brother Watch m.fl. mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 444).
- 309 Henset til nødvendigheden af en præventiv kontrol skal retsinstansen eller et andet uafhængigt og upartisk organ derfor være i stand til at foretage denne afvejning af de potentielle risici og interesser i forhold til de oplysninger, der begæres udleveret, inden enhver udbredelse, således at de argumenter, som de myndigheder, der ønsker at opnå adgang, har fremført, kan vurderes på korrekt vis. Den afgørelse, der skal træffes, skal være underlagt klare kriterier, navnlig med hensyn til om en mindre indgribende foranstaltning kan være tilstrækkelig til at varetage de tungtvejende offentlige interesser, der er blevet fastslået. Dommeren eller et andet kompetent organ skal have mulighed for at afslå at udstede et påbud om videregivelse eller at udstede et mere begrænset eller indkredset påbud, således at de pågældende kilder kan undgå, at deres identitet afsløres, uanset om de er specifikt nævnt i de oplysninger, der ønskes udleveret, med den begrundelse, at videregivelsen af sådanne oplysninger ville medføre en alvorlig risiko for, at journalisternes kilders identitet kompromitteres. I hastetilfælde skal man kunne følge en procedure, som gør det muligt at identificere og isolere oplysninger, der kan muliggøre identifikation af kilderne, fra de oplysninger, der ikke medfører en sådan risiko, inden de udnyttes af myndighederne (Menneskerettighedsdomstolen, 25.5.2021, Big Brother Watch m.fl. mod Det Forenede Kongerige, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 445).

Det sjette anbringendes første led om en ulovlighedsindsigelse mod artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004

- 310 Med det sjette anbringendes første led har sagsøgeren fremsat en ulovlighedsindsigelse i henhold til artikel 277 TEUF mod artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, idet selskabet har gjort gældende, at denne bestemmelse er i strid med EMRK's artikel 10 ved ikke at fastsætte nogen specifikke og forudgående retsmidler, der gør det muligt at foretage en uafhængig retlig prøvelse inden vedtagelsen af en afgørelse om udlevering af oplysninger, der kan være omfattet af beskyttelsen af journalistiske kilder. Sagsøgeren har i replikken tilføjet, at de retsmidler, der er fastsat i artikel 278 TEUF og 279 TEUF, ikke er tilstrækkelige til at udfylde denne lakune.
- 311 Kommissionen har, støttet af Rådet, bestridt sagsøgerens argumentation.
- 312 Indledningsvis følger det af artikel 277 TEUF, at hver part i en retstvist, der angår en almen gyldig retsakt vedtaget af en institution, et organ, et kontor eller et agentur under Unionen, over for Den Europæiske Unions Domstol kan påberåbe sig de i artikel 263, stk. 2, TEUF nævnte grunde og gøre gældende, at retsakten ikke kan finde anvendelse.

- 313 Artikel 277 TEUF er udtryk for et almindeligt princip, hvorefter hver part i en retssag, med henblik på at opnå annullation af en retsakt, som vedkommende kan indbringe en klage over, er berettiget til at anfægte gyldigheden af tidligere retsakter fra institutionerne, som er hjemmel for den anfægtede retsakt, også selv om parten ikke var beføjet til i medfør af artikel 263 TEUF at anlægge et direkte søgsmål til prøvelse af disse retsakter, hvis virkninger parten således er omfattet af, uden at have været i stand til at påstå den annulleret. Den generelle retsakt, hvis lovlighed anfægtes, skal umiddelbart eller indirekte finde anvendelse på det tilfælde, der er genstand for sagen, og der skal foreligge en direkte retlig forbindelse mellem den anfægtede individuelle afgørelse og den omhandlede generelle retsakt (jf. i denne retning dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 67-69; jf. ligeledes i denne retning dom af 16.9.2013, Mamoli Robinetteria mod Kommissionen, T-376/10, EU:T:2013:442, præmis 48 og 49 samt den deri nævnte retspraksis).
- 314 I den foreliggende sag skal et indgreb i beskyttelsen af journalistiske kilder ganske vist, således som sagsøgeren har fremhævet, ifølge den praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, der er nævnt i præmis 306-309 ovenfor, være ledsaget af proceduremæssige garantier, der er fastsat ved lov, i overensstemmelse med betydningen af det pågældende princip, herunder først og fremmest muligheden for en præventiv efterprøvelse i henhold til de fremgangsmåder, der er fastsat i denne retspraksis.
- 315 Som Rådet har påpeget, giver det fuldstændige retsmiddel- og proceduresystem, der er indført ved den primære ret, de proceduremæssige garantier, der kræves i henhold til den praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, der er nævnt i præmis 306-309 ovenfor, og navnlig muligheden for at få prøvet foranstaltningen ved en domstol eller et andet uafhængigt og upartisk beslutningsorgan, der har beføjelse til inden overgivelsen af de krævede oplysninger at afgøre, om der foreligger et tvingende alment hensyn, der vejer tungere end princippet om beskyttelse af journalisters kilder, og i modsat fald at forhindre enhver unødvendig adgang til oplysninger, der kan føre til afsløring af kildernes identitet.
- 316 I denne henseende bemærkes, at EUF-traktaten dels ved dennes artikel 267 og 277, dels ved sin artikel 267 har oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som har til formål at sikre kontrollen med lovligheden af Unionens retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Unionens retsinstanser (jf. dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).
- 317 EU-lovgiver kan ikke med vedtagelsen af en afledt retsakt skabe et retsmiddel, som ikke er fastsat i EUF-traktaten, eftersom der ved denne traktat er oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som skal sikre kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Unionens retsinstanser (jf. dom af 5.9.2024, ECHA, C-256/23 og C-290/23, EU:C:2024:683, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).
- 318 For så vidt som chartrets artikel 11, fortolket under hensyntagen til de tilsvarende rettigheder sikret ved EMRK's artikel 10, kræver, at der findes et retsmiddel, der opfylder visse kriterier, skal denne mulighed, således som Rådet har påpeget, søges i og overholde det retsmiddelsystem, der er fastsat i traktaterne.
- 319 Eksistensen af et sådant retsmiddel inden for det fuldstændige retsmiddelsystem, der er fastsat i traktaterne, er således blevet bekræftet i retspraksis vedrørende fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter.

- 320 Det fremgår således af dom af 18. maj 1982, AM & S Europe mod Kommissionen (155/79, EU:C:1982:157, præmis 32), at det fuldstændige retsmiddelsystem yder en hensigtsmæssig beskyttelse med hensyn til fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter. Navnlig fastslog Domstolen i den nævnte dom for det første, at den omstændighed, at et søgsmål anlagt af den pågældende virksomhed til prøvelse af afgørelser om udlevering af dokumenter, der angiveligt er omfattet af princippet om fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter, i henhold til EØF-traktatens artikel 185 (nu artikel 278 TEUF) ikke havde opsættende virkning, gjorde det muligt at imødekomme den bekymring, Kommissionen havde givet udtryk for med hensyn til de konsekvenser, som den frist, der kræves i forbindelse med proceduren for Domstolen, kunne have for effektiviteten af den kontrol, som denne institution skal udøve med hensyn til overholdelsen af traktatens konkurrenceregler. For det andet var den berørte virksomheds interesser sikret ved, at EØF-traktatens artikel 185 og 186 (nu artikel 278 TEUF og 279 TEUF) samt procesreglementets artikel 83 i den affattelse, der var gældende på daværende tidspunkt, gav mulighed for udsættelse af gennemførelsen af den trufne afgørelse eller enhver anden foreløbig forholdsregel.
- 321 Det følger heraf, at det fuldstændige retsmiddelsystem sikrer muligheden for en forebyggende domstolsprøvelse, inden Kommissionen får adgang til de oplysninger, der er omfattet af fortrolighed.
- 322 Det følger navnlig af retspraksis vedrørende Kommissionens kontrolundersøgelsesbeføjelser med hensyn til overholdelsen af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, der finder tilsvarende anvendelse i den foreliggende sag, at når en virksomhed påberåber sig fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter til støtte for at modsætte sig beslaglæggelse af et dokument under en kontrolundersøgelse, har den afgørelse, hvorved Kommissionen afslår anmodningen, retsvirkninger over for virksomheden gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling. Ved denne afgørelse nægtes sagsøgeren nemlig en beskyttelse, som er garanteret i EU-retten, og afgørelsen er endelig og uafhængig af den endelige afgørelse, der skal træffes, om, hvorvidt konkurrencereglerne er tilsidesat (jf. i denne retning dom af 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, T-125/03 og T-253/03, EU:T:2007:287, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 323 I den forbindelse skal fremhæves, at virksomhedens mulighed for at anlægge sag til prøvelse af en afgørelse, hvorved det fastslås, at konkurrencereglerne er tilsidesat, ikke sikrer denne en tilstrækkelig retsbeskyttelse. Dels kan det tænkes, at den administrative procedure ikke fører frem til en afgørelse om tilsidesættelse af konkurrencereglerne. Dels giver et søgsmål til prøvelse af denne afgørelse, hvis den træffes, under alle omstændigheder ikke virksomheden muligheden for at forhindre de uoprettelige virkninger af, at Kommissionen uretmæssigt gør sig bekendt med dokumenter, som er beskyttet af fortrolighed (jf. dom af 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, T-125/03 og T-253/03, EU:T:2007:287, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).
- 324 Når Kommissionen træffer afgørelse om at afslå en anmodning om beskyttelse af et bestemt dokument, der begrundes med hensynet til fortroligheden – og i givet fald udsteder pålæg om fremlæggelse af det pågældende dokument – afslutter den en særskilt procedure, som er forskellig fra den procedure, Kommissionen følger for at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt konkurrencereglerne er tilsidesat, og en sådan afgørelse udgør derfor en foranstaltning, som kan anfægtes under et annulationssøgsmål, om nødvendigt i kombination med en begæring om

foreløbige forholdsregler med henblik på at få afgørelsens gennemførelse udsat, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen (dom af 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, T-125/03 og T-253/03, EU:T:2007:287, præmis 48).

- 325 Henset til den særlige karakter af princippet om beskyttelse af fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter, der har til formål såvel at sikre borgerne den fulde udøvelse af deres ret til forsvar som at beskytte enhver borgers adgang til frit til at henvende sig til en advokat, må det antages, at det i sig selv er i strid med dette princip, at Kommissionen gør sig bekendt med et fortroligt dokument. Beskyttelsen af fortroligheden går således videre end kravet om, at de oplysninger, virksomheden betror sin advokat, eller indholdet af dennes råd, ikke anvendes mod virksomheden i en afgørelse, hvorved den pålægges en sanktion for tilsidesættelse af konkurrencereglerne (dom af 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, T-125/03 og T-253/03, EU:T:2007:287, præmis 86).
- 326 Beskyttelsen af fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter indebærer endvidere, at når Kommissionen har truffet en afgørelse om at afslå en anmodning om fortrolighed, er den ikke berettiget til at gøre sig bekendt med de pågældende dokumenters indhold, før den pågældende virksomhed har fået mulighed for at indbringe spørgsmålet for Retten. Kommissionen er i denne forbindelse forpligtet til at afvente udløbet af fristen for sagsanlægget til prøvelse af dens afslag, før den gør sig bekendt med dokumenternes indhold. Under alle omstændigheder kan den pågældende virksomhed, da et sådant sagsanlæg ikke har opsættende virkning, indgive begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at få udsat gennemførelsen af afgørelsen om afslaget på anmodningen om denne beskyttelse (jf. dom af 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, T-125/03 og T-253/03, EU:T:2007:287, præmis 88 og den deri nævnte retspraksis).
- 327 I det foreliggende tilfælde bekræftede Kommissionen den 18. oktober 2023 over for sagsøgeren, således som det er anført i præmis 16 ovenfor, at dokumenter, der kunne afsløre journalistiske kilder, ville være omfattet af en særlig beskyttelse i tråd med den procedure, der er indført for at sikre beskyttelsen af fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter. Gennemførelsen af en sådan beskyttelse blev gentaget i skrivelsen af 6. december 2023 (jf. præmis 21 ovenfor) og formaliseret i afgørelsen af 24. januar 2024 (jf. præmis 22 ovenfor).
- 328 I lyset af den retspraksis vedrørende fortroligheden i korrespondancen mellem advokater og klienter, der er nævnt i præmis 320 og 322-326 ovenfor, og som finder tilsvarende anvendelse i den foreliggende sag, skal det fastslås, at det fuldstændige retsmiddelsystem, der er indført ved traktaterne, fastsætter en effektiv domstolsbeskyttelse, som overholder alle de proceduremæssige garantier vedrørende beskyttelsen af journalistiske kilder, der kræves i henhold til Menneskerettighedsdomstolens praksis vedrørende EMRK's artikel 10, hvilken bestemmelse svarer til chartrets artikel 11.
- 329 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af de argumenter, som sagsøgeren har fremført i replikken.
- 330 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at de procedurer, der er fastsat i artikel 263 TEUF, 278 TEUF og 279 TEUF, ikke er »forudgående« som krævet i Menneskerettighedsdomstolens praksis, eftersom de først kan »aktiveres« efter Kommissionens vedtagelse af en anmodning om oplysninger.

- 331 Det må imidlertid påpeges, at det fremgår af fast retspraksis, at der foreligger retsakter eller afgørelser, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål i medfør af artikel 263 TEUF, når foranstaltningerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre den sagsøgerende parts interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling. Foreløbige foranstaltninger, hvis formål er at forberede den endelige afgørelse, udgør principielt ikke retsakter, der kan anfægtes. Det fremgår imidlertid af retspraksis, at retsakter vedtaget under den forberedende sagsbehandling, som selv danner afslutningen på en særlig procedure, der adskiller sig fra den, som skal sætte Kommissionen i stand til at træffe afgørelse i sagen, og som har bindende retsvirkninger, der kan berøre den sagsøgende parts interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, ligeledes udgør retsakter, der kan anfægtes (jf. dom af 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen, T-125/03 og T-253/03, EU:T:2007:287, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).
- 332 I lyset af den retspraksis, der er nævnt i præmis 322 og 323 ovenfor, og som finder analog anvendelse i den foreliggende sag, skal det bemærkes, at når en virksomhed påberåber sig beskyttelsen af journalistiske kilder for at modsætte sig beslaglæggelse af et dokument i forbindelse med en anmodning om oplysninger i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, har den afgørelse, hvorved Kommissionen afslår anmodningen, retsvirkninger over for virksomheden gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling. Ved denne afgørelse nægtes sagsøgeren nemlig en beskyttelse, som er garanteret i EU-retten, og afgørelsen er endelig og uafhængig af den endelige afgørelse, der skal træffes, om, hvorvidt konkurrencereglerne er blevet tilsidesat.
- 333 Det følger heraf, at den afgørelse, hvorved Kommissionen afslår en anmodning om beskyttelse af et bestemt dokument, der begrundes med hensynet til beskyttelsen af journalistiske kilder – og i givet fald udsteder pålæg om fremlæggelse af det pågældende dokument – afslutter den en særskilt procedure, som er forskellig fra den procedure, som Kommissionen følger for at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt konkurrencereglerne er tilsidesat, og en sådan afgørelse udgør derfor en retsakt, som kan anfægtes under et annulationssøgsmål, om nødvendigt i kombination med en begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at få dens gennemførelse udsat, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.
- 334 Beskyttelsen af journalistiske kilder indebærer ligeledes, at når Kommissionen har vedtaget sin afgørelse om afslag på en anmodning herom, skal den først gøre sig bekendt med indholdet af de pågældende dokumenter efter at have givet den berørte virksomhed mulighed for at anlægge sag ved Retten og med henblik herpå afvente, at fristen for at anlægge sag til prøvelse af dens afslag er udløbet. Under alle omstændigheder kan den pågældende virksomhed, da et sådant sagsanlæg ikke har opsættende virkning, indgive begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at få udsat gennemførelsen af afgørelsen om afslaget på anmodningen om denne beskyttelse.
- 335 Sagsøgerens argument om, at de procedurer, der er fastsat i artikel 263 TEUF, 278 TEUF og 279 TEUF, ikke er »forudgående« som krævet i Menneskerettighedsdomstolens praksis, kan således ikke tiltrædes.
- 336 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at betingelserne for udsættelse af gennemførelsen eller andre foreløbige foranstaltninger i forbindelse med foreløbige forholdsregler er forskellige fra den betingelse, der gælder for beskyttelse af journalistiske kilder, nemlig kravet om, at der skal foreligge et tvingende alment hensyn, der vejer tungere end princippet om beskyttelse af journalistiske kilder.

- 337 Det skal i lighed med det af Rådet anførte bemærkes, at betingelsen om den afvejning af de foreliggende interesser, som dommeren i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald skal foretage, i det væsentlige svarer til det retlige kriterium, der finder anvendelse på vurderingen af de forhold, der er omfattet af beskyttelsen af journalistiske kilder, og som består i at afgøre, om der foreligger et tvingende alment hensyn, der vejer tungere end princippet om beskyttelse af journalistiske kilder.
- 338 Henset til ovenstående betragtninger kan den ulovlighedsindsigelse i henhold til artikel 277 TEUF, som sagsøgeren har rejst mod artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, ikke tages til følge.
- 339 Det sjette anbringendes første led skal derfor forkastes.

Det sjette anbringendes andet led om en krænkelse af beskyttelsen af journalistiske kilder

- 340 Med det sjette anbringendes andet led har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse gør indgreb i den beskyttelse, der gælder for journalistiske kilder, idet den blandt de berørte personer specifikt nævner to journalister samt deres udvekslinger med journalister knyttet til Vivendi-koncernen, som er nævnt i søgebegreberne i den anfægtede afgørelse.
- 341 Sagsøgeren har i øvrigt påpeget, at Kommissionen selv har anerkendt behovet for at beskytte journalistiske kilder, eftersom Kommissionen i forbindelse med en telefonsamtale, der fandt sted den 18. oktober 2023 mellem de tjenestemænd, der var ansvarlige for undersøgelsen, og sagsøgerens advokater, anførte, at den søgte en løsning for at afhjælpe denne af sagsøgeren identificerede problematik. Dette viser ifølge sagsøgeren, at Kommissionen var klar over den vanskelighed, som den anfægtede afgørelse medførte. Ifølge sagsøgeren pålagde den anfægtede afgørelse imidlertid på tidspunktet for anlæggelsen af dette søgsmål stadig selskabet at fremlægge alle disse oplysninger under varsel om sanktioner.
- 342 Sagsøgeren har i replikken fremhævet, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen proceduremæssige garantier vedrørende beskyttelsen af journalistiske kilder. Det var først efter anlæggelsen af nærværende søgsmål og ved en simpel skrivelse, hvis indhold efterfølgende blev gentaget i afgørelsen af 24. januar 2024, at Kommissionen fastsatte de nævnte garantier, hvilket ikke kan bevirke, at de mangler, som den anfægtede afgørelse er behæftet med, korrigeres med tilbagevirkende kraft.
- 343 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.
- 344 Indledningsvis bemærkes, at da betingelserne for at antage en sag til realitetsbehandling er ufravigelige procesforudsætninger, påhviler det Retten af egen drift at efterprøve, om sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede afgørelse annulleres (jf. dom af 21.12.2022, E. Breuninger mod Kommissionen, T-525/21, EU:T:2022:835, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).
- 345 Ifølge retspraksis kan et annulationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, imidlertid kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annulation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel. Beviset for en sådan interesse, som vurderes på tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet,

og som er en afgørende og grundlæggende betingelse for al rettergang, skal føres af sagsøgeren (jf. dom af 27.3.2019, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet, C-236/17 P, EU:C:2019:258, præmis 91 og den deri nævnte retspraksis).

- 346 En sagsøgers søgsmålsinteresse for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises. Sagens genstand skal, ligesom søgsmålsinteressen, bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforment at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. i denne retning dom af 30.4.2020, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, C-560/18 P, EU:C:2020:330, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 347 En sagsøgers søgsmålsinteresse forsvinder ganske vist ikke nødvendigvis som følge af den omstændighed, at den anfægtede retsakt ophører med at have retsvirkninger under sagen. Den person, der er berørt af denne rets akt, kan nemlig fortsat have interesse i, at denne annulleres, enten for at opnå en genoprettelse af sin situation eller for at udvirke, at den, der har udstedt den anfægtede retsakt, i fremtiden foretager passende ændringer, og dermed forhindre risikoen for gentagelse af den ulovlighed, hvormed den anfægtede retsakt påstås behæftet. Selv hvor det på grund af omstændighederne viser sig umuligt at gennemføre forpligtelsen for den institution, hvorfra den annullerede retsakt hidrører, til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den dom, hvorved denne annulation blev fastslået, kan annulationsøgsmålet stadig være af interesse som grundlag for et eventuelt erstatningsøgsmål (jf. dom af 30.6.2022, Camerin mod Kommissionen, C-63/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:516, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 348 Det påhviler imidlertid sagsøgeren at føre bevis for sin søgsmålsinteresse ved på relevant vis at godtgøre, at vedkommende har en interesse i, at retsакten annulleres (jf. i denne retning dom af 30.6.2022, Camerin mod Kommissionen, C-63/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:516, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 349 Det samme gælder for interessen i at gøre et anbringende gældende (dom af 28.2.2017, JingAo Solar m.fl. mod Rådet, T-157/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:127, præmis 69).
- 350 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en sagsøgende parts søgsmålsinteresse fortsat består, skal bedømmes konkret, idet der bl.a. skal tages hensyn til følgerne af den hævdede ulovlighed og arten af den skade, som angiveligt er lidt (dom af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 65).
- 351 I denne henseende følger det af retspraksis, at et annulationsanbringende skal afvises med den begrundelse, at der ikke foreligger søgsmålsinteresse, når en annulation af den anfægtede retsakt på grundlag af dette anbringende – selv hvis det antages, at det er begrundet – ikke vil kunne hjælpe sagsøgeren (jf. dom af 9.6.2011, Evropaiki Dynamiki mod ECB, C-401/09 P, EU:C:2011:370, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 352 I den foreliggende sag skal der indledningsvis henvises til den faktiske sammenhæng, som det sjette anbringendes andet led indgår i, navnlig som den fremgår af præmis 15-21 ovenfor.
- 353 Navnlig efter sagsøgerens e-mail af 14. oktober 2023 til Kommissionen (jf. præmis 15 ovenfor) bekræftede Kommissionen over for sagsøgeren under telefonmødet den 18. oktober 2023, at dokumenter, der kunne afsløre journalistiske kilder, ville være omfattet af en særlig beskyttelse i

tråd med den procedure, der er indført for at sikre beskyttelsen af fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter (jf. præmis 16 ovenfor). Ved e-mail af 26. oktober 2023 opfordrede Kommissionen derefter sagsøgeren til at tilstille den listen over de berørte personer, der var indehavere af et pressekort, og til at drøfte, hvilke praktiske foranstaltninger, der ville gøre det muligt at sikre beskyttelsen af journalistiske kilder (jf. præmis 18 ovenfor).

- 354 Den 27. oktober 2023, som er datoen for udløbet af den i afgørelsen af 19. september 2023 fastsatte frist for udlevering af de ønskede dokumenter, havde sagsøgeren ikke fremlagt noget dokument. Samme dag vedtog Kommissionen afgørelsen af 27. oktober 2023 (jf. præmis 19 ovenfor).
- 355 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. november 2023 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse (jf. præmis 20 ovenfor).
- 356 Ved skrivelsen af 6. december 2023 gentog generaldirektøren for Kommissionens generaldirektorat »Konkurrence«, at ethvert dokument, der bragte beskyttelsen af følsomme personoplysninger eller journalistiske kilder i spil, ville være omfattet af solide proceduremæssige garantier i henhold til den relevante lovgivning og retspraksis, og redegjorde nærmere for disse proceduremæssige garantier (jf. præmis 21 ovenfor).
- 357 Navnlig foreslog Kommissionen i punkt 14 i skrivelsen af 6. december 2023 for så vidt angår dokumenter, der kunne indeholde journalistiske kilder, at anvende proceduremæssige garantier svarende til dem, der er indført for at sikre beskyttelsen af fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter. I praksis var det fastsat, at de personer, der var berørt af den anfægtede afgørelse, og som var indehavere af et pressekort, kunne gennemgå de dokumenter, der opfyldte de i den anfægtede afgørelse fastsatte kriterier, identificere de oplysninger, der var omfattet af en sådan beskyttelse, og fremlægge en redigeret version, hvor de journalistiske kilder var fjernet, eller, hvis dette ikke var muligt, trække dokumentet tilbage fra bevismaterialet, hvis det ikke var muligt at fremlægge en ikke-fortrolig version. Da sagsøgeren er ansvarlig for den fuldstændige og korrekte fremlæggelse af alle de dokumenter, der er omfattet af den anfægtede afgørelses anvendelsesområde, påhviler det denne at fremlægge resten af dokumenterne samt en oversigtstabel, der beskriver arten af de fjernede oplysninger eller de dokumenter, der er fjernet fra bevismaterialet.
- 358 Som det fremgår af præmis 22 ovenfor, er sådanne garantier vedrørende beskyttelsen af journalistiske kilder blevet formaliseret ved afgørelsen af 24. januar 2024, hvis 13. betragtning, litra b), bestemmer, at de af den anfægtede afgørelse berørte personer, der er indehavere af et pressekort, kan gennemgå de dokumenter, der opfylder de kriterier, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, identificere de oplysninger, der er omfattet af en sådan beskyttelse, og fremlægge en udgave, der er rensat for identificeringen af journalistiske kilder, eller, hvis dette ikke er muligt, trække produktionsdokumentet tilbage, hvis det ikke er muligt at fremlægge en ikke-fortrolig version. Det er ligeledes fastsat, at det tilkommer sagsøgeren at fremlægge de øvrige dokumenter samt en oversigt, der detaljeret angiver arten af de oplysninger, der er slettet, eller de dokumenter, der er fjernet fra bevismaterialet.
- 359 Det skal præciseres, at Kommissionen ved sin skrivelse af 25. januar 2024 underrettede Retten om vedtagelsen af afgørelsen af 24. januar 2024 og opfordrede sagsøgeren til at tilpasse stævningen på grundlag af procesreglementets artikel 86. Denne skrivelse blev tilført sagsakterne og forkyndt for sagsøgeren den 1. februar 2024.

- 360 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at lovligheden af en EU-retsakt ganske vist skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, da retsaken blev udstedt (jf. i denne retning dom af 17.10.2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 361 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at en afgørelse eller en forordning, som direkte og individuelt berører en enkeltperson, når den under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand, må betragtes som en ny omstændighed, der gør det muligt for den sagsøgende part at tilpasse dennes påstande og anbringender. Det ville således være i strid med retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at forpligte den sagsøgende part til at anlægge en ny sag. Det ville desuden være ubilligt, hvis den pågældende institution for at imødegå de indsigelser, der i en stævning for en af Unionens retsinstanser rettes mod en retsakt, kunne ændre den anfægtede retsakt eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye retsakt for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere retsakt eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne (jf. dom af 6.9.2013, Bank Melli Iran mod Rådet, T-35/10 og T-7/11, EU:T:2013:397, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 362 I henhold til procesreglementets artikel 86, stk. 1, og 2, i den dagældende affattelse gælder, at når en retsakt, der påstås annulleret, bliver erstattet af eller ændret ved en anden retsakt med samme genstand, kan sagsøgeren, inden retsforhandlingernes mundtlige del afsluttes, eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, tilpasse stævningen for at tage hensyn til dette nye forhold. Tilpasning af stævningen skal foretages i et særskilt dokument og inden for den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte frist, hvor der kan nedlægges påstand om annulation af den retsakt, som begrunder en tilpasning af stævningen.
- 363 I den foreliggende sag er sagsøgerens standpunkt, således som det er kommet til udtryk i replikken, i dennes svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse og i retsmødet, for det første, at vedtagelsen af afgørelsen af 24. januar 2024 ikke kan bevirke, at de mangler, som den anfægtede afgørelse er behæftet med, afhjælpes med tilbagevirkende kraft under sagens behandling. Sagsøgeren har ligeledes præciseret, at nærværende søgsmål udelukkende vedrører den anfægtede afgørelse, som ikke blev ændret ved afgørelsen af 24. januar 2024 – hvis artikel 1 ændrer artikel 2 i afgørelsen af 27. oktober 2023, og hvis artikel 2 bestemmer, at der skal pålægges en tvangsbøde. Ifølge sagsøgeren var der således ikke anledning til at ændre sagens genstand, således som den er fastlagt i stævningen.
- 364 Det må imidlertid konstateres, at afgørelsen af 24. januar 2024 i det væsentlige ændrer den anfægtede afgørelse på tre punkter.
- 365 I første række bestemmer artikel 1 i afgørelsen af 24. januar 2024, således som det fremgår af præmis 22 ovenfor, at fristen den 1. december 2023, der er fastsat ved afgørelsen af 27. oktober 2023, forlænges indtil den 7. februar 2024, idet sidstnævnte er en forlængelse af den frist den 27. oktober 2023, der er fastsat i afgørelsen af 19. september 2023.
- 366 I anden række fastsætter 13. betragtning, litra a), til afgørelsen af 24. januar 2024 yderligere proceduremæssige garantier i forhold til den anfægtede afgørelse med henblik på at sikre beskyttelsen af følsomme personoplysninger ved at indføre proceduren med et virtuelt datarum som foreslået i skrivelsen af 6. december 2023.

- 367 I tredje række fastsætter 13. betragtning, litra b), til afgørelsen af 24. januar 2024 proceduremæssige garantier med henblik på beskyttelse af journalistiske kilder, idet den procedure, der blev foreslået i skrivelsen af 6. december 2023, bekræftes. Disse garantier er i det væsentlige de samme som dem, der uformelt blev drøftet mellem Kommissionen og sagsøgeren, og som er inspireret af den procedure, der er indført for at sikre beskyttelsen af fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter (jf. præmis 353-357 ovenfor).
- 368 For det andet skal det som anført i præmis 359 ovenfor fastslås, at sagsøgeren ikke er blevet frataget muligheden for at udvide sine oprindelige påstande og anbringender til at omfatte afgørelsen af 24. januar 2024 eller for at fremsætte yderligere påstande og anbringender som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 361 ovenfor.
- 369 Som det fremgår af præmis 353-357 ovenfor, skal det i øvrigt bemærkes, at sagsøgeren i forbindelse med sin dialog med Kommissionen inden indleveringen af stævningen den 23. november 2023 havde fået kendskab til Kommissionens bestræbelser på at finde en løsning til beskyttelse af journalistiske kilder i tråd med den procedure, der er indført for at sikre beskyttelsen af fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter.
- 370 Sagsøgeren valgte imidlertid ikke at tilpasse sin stævning for at tage hensyn til afgørelsen af 24. januar 2024 inden for rammerne af nærværende søgsmål eller i øvrigt at anlægge et nyt søgsmål til prøvelse af den nævnte afgørelse.
- 371 For det tredje kan et annulationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 345-348 ovenfor, kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse, som det påhviler sagsøgeren at godtgøre, foreligger kun, såfremt en annulation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel.
- 372 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren som svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse anført, at selskabet fortsat har interesse i at anfægte, at der foreligger processuelle garantier med henblik på at beskytte journalistiske kilders fortrolighed inden for rammerne af det sjette anbringendes andet led fortsat, dels for så vidt som Kommissionen ikke med tilbagevirkende kraft kunne fjerne de mangler, der påvirkede lovligheden af den anfægtede afgørelse, dels fordi de fastsatte garantier ikke kunne forhindre enhver krænkelse på beskyttelsen af journalistiske kilder. Sagsøgeren har i denne forbindelse fremført nye argumenter, der har til formål at bestride, at de garantier, der er fastsat i afgørelsen af 24. januar 2024, er tilstrækkelige.
- 373 I første omgang skal de nye argumenter, der har til formål at bestride, at de nævnte garantier er tilstrækkelige, og som er blevet påberåbt for første gang i forbindelse med besvarelsen af foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, afvises (jf. i denne retning dom af 29.1.2025, Ben Ali mod Rådet, T-178/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2025:114, præmis 54).
- 374 I anden omgang skal det fastslås, at sagsøgeren med dette svar ikke har godtgjort, at selskabet fortsat har søgsmålsinteresse inden for rammerne af det sjette anbringendes andet led. Sagsøgeren har navnlig ikke forklaret, hvorfor en annulation af den anfægtede afgørelse kan tilføre selskabet en fordel efter vedtagelsen af afgørelsen af 24. januar 2024, som sagsøgeren har valgt ikke at anfægte inden for rammerne af den foreliggende sag.

- 375 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren inden vedtagelsen af afgørelsen af 24. januar 2024 ikke havde fremlagt noget dokument for Kommissionen.
- 376 Som det fremgår af sagsakterne, og som sagsøgeren har bekræftet i retsmødet, fremsendte denne nemlig først dokumenter til Kommissionen i februar 2024 og derefter i september og december 2024. I retsmødet anførte sagsøgeren, at Kommissionen i december 2024 modtog de dokumenter, der svarede til ordlyden af den anfægtede afgørelse, med undtagelse af dokumenter henhørende under fortrolig kommunikation mellem advokater og deres klienter, journalistiske kilders fortrolighed og de berørte personers privatliv.
- 377 Den anfægtede afgørelse har derfor ikke haft retsvirkninger i denne henseende mellem tidspunktet for dens vedtagelse, dvs. den 19. september 2023, og ikrafttrædelsen af afgørelsen af 24. januar 2024.
- 378 Sagsøgeren kan derfor ikke drage nogen fordel af en eventuel annulation af den anfægtede afgørelse på grund af manglende proceduremæssige garantier med henblik på beskyttelse af journalistiske kilder.
- 379 Det skal i øvrigt præciseres, at sagsøgeren inden for rammerne af det foreliggende søgsmål ikke har nedlagt nogen erstatningspåstand og ikke har påberåbt sig nogen endnu bestående interesse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 347 ovenfor.
- 380 I lyset af ovenstående betragtninger kan det konkluderes, at sagsøgeren ikke har begrundet, at selskabet fortsat har søgsmålsinteresse inden for rammerne af det sjette anbringendes andet led.
- 381 Det sjette anbringendes andet led og dermed det sjette anbringende i sin helhed skal derfor forkastes.

Det syvende anbringende om manglende tilstrækkelige garantier til beskyttelse af retten til respekt for privatlivet

- 382 Med det syvende anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder tilstrækkelige garantier med henblik på at beskytte retten til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7 og EMRK's artikel 8.
- 383 Ifølge sagsøgeren fremgår den omstændighed, at den anfægtede afgørelse forpligter selskabet til at fremlægge dokumenter, der vedrører privatlivets fred for visse af selskabets ansatte og befuldmægtigede, i det væsentlige af følgende forhold. For det første er private og/eller personlige mobiltelefoner eller tablets (herefter »personlige kommunikationsværktøjer«), som mindst én gang er blevet anvendt til arbejdsrelaterede formål, omfattet af den anfægtede afgørelses anvendelsesområde for den omhandlede periode. For det andet skal de dokumenter, der svarer til punkt III, nr. 7, i bilaget til den anfægtede afgørelse, fremlægges i deres helhed. For det tredje indeholder den anfægtede afgørelse ingen angivelser om processuelle garantier med henblik på at beskytte privatlivets fred. For det fjerde er fransk arbejdsret til hinder for påbuddet i den anfægtede afgørelse. Hvis sagsøgeren opfyldte den forpligtelse, der er pålagt ved den anfægtede afgørelse, til at indsamle, behandle og tilstille Kommissionen dokumenter, der vedrører privatlivets fred for visse af selskabets ansatte og befuldmægtigede, vil selskabet blive udsat for strafferetlige sanktioner og krænke disse personers ret til respekt for privatlivet.

- 384 Sagsøgeren har i denne henseende præciseret, at en arbejdsgiver i henhold til fransk ret ikke kan få adgang til skrivelser eller e-mails, som en arbejdstager sender eller modtager på sit arbejdssted, eller til dokumenter, som arbejdstageren er i besiddelse af på sit arbejdssted, og som arbejdstageren har identificeret som personlige dokumenter, medmindre den pågældende er til stede, mens de tilgås, eller er blevet opfordret til at være det. Arbejdsgiveren kan i øvrigt ikke tilgå e-mails, som arbejdstageren sender eller modtager på sin personlige e-mailkonto, der er adskilt fra den arbejds-mæssige e-mailkonto, eller de samtaler, som en medarbejder har ført på en personlig instant messenger, idet der ellers vil blive begået en krænkelse af brevhemmeligheden, selv om den personlige beskedtjeneste er blevet installeret eller konsulteret af arbejdstageren på den computer, som arbejdsgiveren har stillet til vedkommendes rådighed.
- 385 Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at Kommissionen sammenblander begrebet »personoplysninger« og begrebet om oplysninger, der henhører under »privatlivet«. Ifølge sagsøgeren er begrebet »personoplysninger« imidlertid mere restriktivt end det bredere begreb om »privatlivet«. Sagsøgeren er af den opfattelse, at den beskyttelse, som Kommissionen hævder at forbeholde personoplysninger, ikke omfatter oplysninger, der uden at være strengt personlige er omfattet af den grundlæggende ret til respekt for privatlivet.
- 386 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.
- 387 I henhold til chartrets artikel 7 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin kommunikation.
- 388 Chartrets artikel 7 indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved EMRK's artikel 8, stk. 1, hvorefter enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance (jf. dom af 8.12.2022, Google (Fjernelse af links til et angiveligt urigtigt indhold), C-460/20, EU:C:2022:962, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis). I overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 3, skal chartrets artikel 7 derfor tillægges samme betydning og omfang som EMRK's artikel 8, stk. 1, som fortolket i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis (jf. dom af 17.12.2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).

Spørgsmålet, om den anfægtede afgørelse medfører et indgreb i udøvelsen af den ret, der er fastsat i chartrets artikel 7

- 389 Det følger af fast retspraksis, at videregivelse af personoplysninger til en tredjemand, såsom en offentlig myndighed, udgør et indgreb i den grundlæggende rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 7, uanset hvad de videregivne oplysninger efterfølgende bruges til, og selv om der ikke foreligger omstændigheder, der gør det muligt at kvalificere dette indgreb som »alvorligt«. Det samme gælder opbevaring af personoplysninger og offentlige myndigheders adgang hertil med henblik på brug heraf. Det er uden betydning, om de pågældende oplysninger vedrørende privatlivet er følsomme oplysninger, eller om indgrebet har medført ubehageligheder for de berørte (jf. i denne retning dom af 2.10.2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis, og af 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis). I denne henseende er det uden betydning, at de pågældende oplysninger kan vedrøre erhvervsmæssig virksomhed (jf. i denne retning dom af 22.11.2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 og C-601/20, EU:C:2022:912, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

- 390 I denne forbindelse har Domstolen allerede haft lejlighed til at fastslå, at beslaglæggelse af e-mail, der foretages i forbindelse med ransagninger af en fysisk persons erhvervs- eller forretningslokaler eller af et erhvervsselskabs lokaler, udgør indgreb i udøvelsen af den rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 7 (jf. i denne retning dom af 17.12.2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, præmis 70-73 og 80 samt den deri nævnte retspraksis).
- 391 I den foreliggende sag pålægger den anfægtede afgørelse, således som det fremgår af præmis 6-12 og 19 ovenfor, i det væsentlige sagsøgeren en forpligtelse til at indsamle og tilstille Kommissionen dels de dokumenter, som 14 personer (samt deres efterfølgere og forgængere) har sendt eller modtaget i den omhandlede periode, og som er identificeret ved navns nævnelser i bilagets punkt II, stk. 5, og som indeholder mindst et af de søgebegreber, der er opregnet i dette bilags punkt VII, dels de dokumenter, der i den omhandlede periode er udvekslet mellem 4 personer, der er angivet ved navns nævnelser i dette bilags punkt III, stk. 7, litra a)-c). Denne forpligtelse omfatter udvekslinger, der blev foretaget såvel ved hjælp af arbejdsmæssige kommunikationsværktøjer som personlige kommunikationsværktøjer, forudsat at disse mindst én gang er blevet brugt til arbejdsmæssig kommunikation.
- 392 Under disse omstændigheder kan de dokumenter, der skal indsamles, behandles og fremsendes til Kommissionen, indeholde oplysninger, der vedrører privatlivet for visse af sagsøgerens ansatte og befuldmægtigede. Gennemførelsen af den anfægtede afgørelse kan følgelig medføre et indgreb i den rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 7.
- 393 Hvad angår alvoren af indgrebet skal det dels bemærkes, at den forpligtelse, der er pålagt ved den anfægtede afgørelse, ligeledes omfatter udvekslinger, der er foretaget ved hjælp af personlige kommunikationsværktøjer, forudsat at disse mindst én gang er blevet brugt til arbejdsmæssig kommunikation. Dels pålægger den anfægtede afgørelse ikke alene fremsendelse af de dokumenter, der er udvekslet i hele den relevante periode for så vidt angår de personer, der er nævnt i præmis 391 ovenfor, men fastsætter ligeledes i punkt III, stk. 9, i bilaget til afgørelsen en forpligtelse til at udlevere samtlige udvekslinger mellem bestemte personer, når blot en enkelt udveksling omfatter de i den nævnte afgørelse indeholdte søgebegreber.
- 394 Gennemførelsen af den anfægtede afgørelse kan derfor give anledning til videregivelse af personoplysninger af meget forskellig art, som vanskeligt kan bestemmes på forhånd, og som potentielt kan være af stort omfang. Desuden kan de oplysninger, der indsamles fra personlige kommunikationsværktøjer, give flere oplysninger om følsomme aspekter af de registreredes privatliv end dem, der stammer fra arbejdsmæssige kommunikationsværktøjer. Det følger heraf, at sådanne oplysninger samlet set kan gøre det muligt at drage præcise konklusioner vedrørende de berørte personers privatliv.
- 395 Videregivelse af følsomme oplysninger om de berørte personers privatliv, som gør det muligt at drage præcise konklusioner vedrørende disse personers privatliv, udgør et alvorligt indgreb i de berørte personers grundlæggende rettighed, der er fastsat i chartrets artikel 7 (jf. i denne retning dom af 1.8.2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, præmis 105, dom af 22.11.2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 og C-601/20, EU:C:2022:912, præmis 41-44, og af 30.4.2024, La Quadrature du Net m.fl. (Personoplysninger og bekæmpelse af immaterialretskrænkelser), C-470/21, EU:C:2024:370, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).
- 396 Den forpligtelse til at tilstille Kommissionen oplysninger, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, indebærer derfor en risiko for et alvorligt indgreb i den grundlæggende rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 7.

397 Da den anfægtede afgørelse som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1, udgør en begrænsning i udøvelsen af retten til respekt for privatlivet, skal det efterprøves, om en sådan begrænsning er begrundet i henhold til de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse.

Begrundelsen for det indgreb, der følger af den anfægtede afgørelse

398 I henhold til chartrets artikel 52, stk. 1, første punktum, skal enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved chartret, være fastlagt i lovgivningen (et krav, der i retspraksis betegnes som »legalitetsprincippet«) og respektere disses væsentligste indhold. Ifølge chartrets artikel 52, stk. 1, andet punktum, kan der under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kun indføres begrænsninger af disse rettigheder og friheder, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

– Overholdelsen af legalitetsprincippet

399 Det fremgår af Domstolens praksis, at overholdelsen af legalitetsprincippet indebærer, at det retsgrundlag, der fastsætter en sådan begrænsning, definerer dens rækkevidde klart og præcist (jf. i denne retning dom af 26.2.2023, Ministerstvo na vatreshnite raboti (Politiets registrering af biometriske og genetiske data), C-205/21, EU:C:2023:49, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

400 I den foreliggende sag skal det fastslås, at den begrænsning i udøvelsen af den ved chartrets artikel 7 fastsatte grundlæggende rettighed, som følger af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, er fastsat i en lovgivningsmæssig EU-retsakt. Den anfægtede afgørelse blev nemlig vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, hvorefter Kommissionen har kompetence til ved afgørelse at pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger at stille oplysninger til rådighed, der er nødvendige for udførelse af de opgaver, som ved denne forordning er henlagt til den (jf. præmis 112-124 ovenfor).

401 Udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt Kommissionen ved forordning nr. 139/2004, bidrager til at opretholde den konkurrenceordning, der er tilsigtet i traktaterne, og som virksomhederne ubetinget er forpligtet til at overholde (jf. analogt dom af 20.6.2018, České dráhy mod Kommissionen, T-621/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:367, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis).

402 Da forordning nr. 139/2004 på en tilstrækkelig klar og præcis måde tillægger Kommissionen beføjelse til at vedtage afgørelser om anmodninger om oplysninger, overholder den anfægtede afgørelse således legalitetsprincippet som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1.

– Overholdelsen af det væsentligste indhold af den grundlæggende rettighed i chartrets artikel 7

403 I henhold til retspraksis skal en lovgivning, der gør det muligt for de offentlige myndigheder på generel vis at få adgang til indholdet af elektronisk kommunikation, anses for at udgøre et indgreb i det væsentligste indhold af den grundlæggende ret til respekt for privatlivet, således som denne er sikret ved chartrets artikel 7 (jf. dom af 6.10.2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

- 404 På samme måde kan en foranstaltning, der gør det muligt for de offentlige myndigheder at få et fuldstændigt overblik over de berørte personers privatliv og familieliv, gøre indgreb i det væsentligste indhold af den grundlæggende rettighed, der er fastsat i chartrets artikel 7 (dom af 21.6.2022, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, præmis 120, dom af 22.11.2022, *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 og C-601/20, EU:C:2022:912, præmis 50-52, og af 21.3.2024, *Landeshauptstadt Wiesbaden*, C-61/22, EU:C:2024:251, præmis 80 og 81).
- 405 En begrænsning af en grundlæggende rettighed respekterer imidlertid dens væsentligste indhold, når den ikke rejser tvivl om denne ret som sådan, navnlig når den finder anvendelse under specifikke betingelser, forudsat at de nævnte betingelser er opfyldt (jf. i denne retning og analogt dom af 6.10.2015, *Delvigne*, C-650/13, EU:C:2015:648, præmis 48, og af 27.9.2017, *Puškár*, C-73/16, EU:C:2017:725, præmis 64).
- 406 Selv om det i den foreliggende sag for det første er korrekt, at de oplysninger, der indsamles og fremsendes til Kommissionen i medfør af den anfægtede afgørelse, kan afsløre meget præcise oplysninger om de berørte personers privatliv, kan sådanne oplysninger kun på usammenhængende og accessorisk vis give oplysninger om visse aspekter af de nævnte personers privatliv. Disse oplysninger vedrører nemlig forskellige kategorier af data vedrørende privatlivet, der ikke nødvendigvis har nogen indbyrdes sammenhæng og ikke udgør en sammenhængende helhed.
- 407 Det skal i denne forbindelse fastslås, at den anfægtede afgørelses tidsmæssige, personelle og materielle anvendelsesområde er afgrænset ved hjælp af præcise definitioner af den relevante periode (punkt I, stk. 4, i bilaget hertil), af de berørte personer (punkt II, stk. 5, i bilaget hertil) og af søgebegreberne (punkt VII i bilaget hertil), således at denne afgørelse ikke pålægger sagsøgeren at indsamle og tilstille Kommissionen alle de dokumenter, der er udvekslet mellem sagsøgerens ansatte og befuldmægtigede (jf. præmis 391 ovenfor).
- 408 Det skal ligeledes præciseres, at personlige kommunikationsværktøjer kun er omfattet af den anfægtede afgørelse, når de mindst én gang er blevet anvendt til arbejdsrelaterede formål, således som det fremgår af punkt I, stk. 2, i bilaget til nævnte afgørelse (jf. præmis 8 og 391 ovenfor). Denne betingelse gør det muligt at afgrænse den anfægtede afgørelses anvendelsesområde til kun at omfatte de personer, der har anvendt deres personlige kommunikationsværktøjer til arbejdsrelaterede formål. Det skal i denne forbindelse nærmere bemærkes, at den omhandlede anmodning om oplysninger har til formål at fastslå overtrædelser af konkurrencereglerne, et område, hvor der kan finde relevante udvekslinger sted mellem de berørte personer på andre kommunikationsmedier end arbejdsmæssige medier.
- 409 Det skal endvidere påpeges, at formålet med en afgørelse om anmodning om oplysninger, der er vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, som den anfægtede afgørelse, ikke som sådan er at indsamle oplysninger, der vedrører de pågældende personers privatliv, eller deres personoplysninger, men at indsamle de oplysninger, der er nødvendige for at efterforske formodede overtrædelser af de forpligtelser, der følger af nævnte forordning. Dette betyder, at oplysninger om de berørte personers privatliv og deres personoplysninger kun indsamles accessorisk, medmindre de har kommerciel relevans og derfor er nyttige med henblik på at fastslå, om der foreligger en sådan overtrædelse (jf. i denne retning og analogt dom af 22.10.2002, *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, præmis 45).

- 410 For det andet er det indgreb, som den anfægtede afgørelse indebærer, underlagt proceduremæssige garantier vedrørende beskyttelsen af følsomme personoplysninger. Punkt IV, stk. 10, litra l), i bilaget til den anfægtede afgørelse bestemmer nemlig, at hvis visse dokumenter indeholder følsomme personoplysninger som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«), skal disse dokumenter stilles til rådighed på en krypteret og særskilt måde og identificeres som »følsomme personoplysninger«.
- 411 I denne henseende bemærkes, at ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, sammenholdt med tiende betragtning hertil, henviser begrebet »følsomme personoplysninger« til personoplysninger, hvis behandling afslører race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold, samt genetiske data, biometriske data, hvis behandling gør det muligt entydigt at identificere en fysisk person, og helbredsoplysninger samt oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering.
- 412 Den anfægtede afgørelse fastsætter således specifikke proceduremæssige garantier vedrørende følsomme personoplysninger, der sikrer, at disse oplysninger stilles til rådighed på en krypteret og særskilt måde.
- 413 Det skal under alle omstændigheder, således som det fremgår af præmis 22 ovenfor, nærmere bemærkes, at den anfægtede afgørelse blev ændret og suppleret ved afgørelsen af 24. januar 2024. Det fremgår navnlig af 13. betragtning, litra a), til denne afgørelse, at for så vidt angår personoplysninger, kan de dokumenter, der er omfattet af den anfægtede afgørelses anvendelsesområde, og som ikke har forbindelse til sagsøgerens kommercielle aktiviteter, og som indeholder følsomme personoplysninger som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 9 og artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39), placeres i et virtuelt datarum som fastsat i punkt 2 i konklusionen i kendelser af 29. oktober 2020, Facebook Ireland mod Kommissionen (T-451/20 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:515) og Facebook Ireland mod Kommissionen (T-452/20 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:516), for at gøre det muligt for Kommissionen at efterprøve, om de er irrelevante for dens undersøgelse.
- 414 I retsmødet forklarede Kommissionen, at de proceduremæssige garantier, der er fastsat i punkt IV, stk. 10, litra l), i bilaget til den anfægtede afgørelse, og de garantier, der er fastsat i 13. betragtning, litra a), til afgørelsen af 24. januar 2024, gælder kumulativt.
- 415 Proceduren med det virtuelle datarum, der blev indført ved afgørelsen af 24. januar 2024, gør det muligt yderligere at fastlægge rammerne for gennemførelsen af den anfægtede afgørelsen ved at indrømme supplerende proceduremæssige garantier for at sikre beskyttelsen af følsomme personoplysninger. Det skal i denne henseende præciseres, at retten til beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i chartrets artikel 8, stk. 1, er tæt forbundet med retten til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 444 nedenfor, og af analysen i præmis 442-454 nedenfor.

- 416 For det tredje er fremsendelsen og behandlingen af oplysninger, der tilvejebringes i forbindelse med en undersøgelse foretaget af Kommissionen på det konkurrenceretlige område, underlagt generelle proceduremæssige garantier, der bl.a. har til formål at sikre disse oplysningers sikkerhed, integritet og fortrolighed.
- 417 Det er nemlig kun de ansatte og tjenestemænd i Kommissionen, der er ansvarlige for undersøgelsen, der i givet fald kan få kendskab til personoplysninger. De ansatte ved Kommissionen er imidlertid underlagt strenge regler om tavshedspligt i henhold til artikel 339 TEUF og artikel 17 i forordning nr. 139/2004. Sidstnævnte bestemmelse forbyder Kommissionens ansatte og tjenestemænd at videregive de indhentede oplysninger eller at anvende dem til andre formål end dem, hvortil de er indhentet. Kommissionens tjenestemænd og øvrige ansatte er desuden bundet af artikel 17 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, hvorefter de også efter udtrædelse af tjenesten skal afholde sig fra »enhver uberettiget afsløring af oplysninger, som [de] har fået kendskab til i forbindelse med udøvelsen af [deres] arbejde, medmindre disse oplysninger allerede er offentliggjort, eller offentligheden har fået adgang hertil«.
- 418 Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse ikke kan anses for at krænke det væsentligste indhold af chartrets artikel 7.

– *Forfølgelsen af mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen*

- 419 Ifølge retspraksis forfølger konkurrenceretten det for det indre markeds funktion strengt nødvendige formål at sikre, at konkurrencen inden for dette marked ikke fordrejes til skade for almenheden, de enkelte virksomheder og forbrugerne (jf. i denne retning og analogt dom af 22.3.2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis, dom af 22.3.2022, Nordzucker m.fl., C-151/20, EU:C:2022:203, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis, og af 20.6.2018, České dráhy mod Kommissionen, T-621/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:367, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis).
- 420 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den anfægtede afgørelse er et udtryk for de beføjelser, der er tillagt Kommissionen ved artikel 11 i forordning nr. 139/2004, og som har til formål at give denne mulighed for at løse den opgave, der påhviler den efter traktaterne, nemlig at påse, at konkurrenceretten inden for det indre marked overholdes.
- 421 Betydningen af den almene interesse, der er knyttet til en effektiv håndhævelse af konkurrenceretten, er ligeledes blevet fremhævet af Menneskerettighedsdomstolen. I betragtning af de negative virkninger, som overtrædelser af denne ret kan have på konkurrencen på markederne, og de vanskeligheder, der er forbundet med at opdage og efterforske dem, er det navnlig vigtigt, at konkurrencemyndighederne og andre retshåndhævende organer kan koordinere deres bestræbelser på at afsløre og sanktionere denne konkurrencebegrænsende praksis. Håndhævelse af konkurrencelovgivningen er afgørende for at bevare de økonomiske markeders potentiale og lighed og dermed for et lands økonomiske velfærd (jf. Menneskerettighedsdomstolens dom af 1.4.2025, Ships Waste Oil Collector B.V. m.fl. mod Nederlandene, CE:ECHR:2025:0401JUD000279916, § 197 og den deri nævnte retspraksis).
- 422 Dette formål udgør et mål af almen interesse, der kan begrunde et endog alvorligt indgreb i den grundlæggende rettighed, der er fastsat ved chartrets artikel 7 (jf. i denne retning dom af 18.6.2015, Deutsche Bahn m.fl. mod Kommissionen, C-583/13 P, EU:C:2015:404, præmis 20).

423 Den anfægtede afgørelse bidrager derfor til virkeliggørelsen af et mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen.

– *Overholdelsen af proportionalitetsprincippet*

424 Det følger af Domstolens praksis, at proportionalitetsprincippet kræver, at de begrænsninger, som EU-retsakter kan medføre for de rettigheder og friheder, der er sikret i chartret, navnlig ikke må gå videre end, hvad der er nødvendigt og passende for opfyldelsen af de legitime mål, der forfølges, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og at byrderne herved ikke må være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål. Muligheden for at begrunde en begrænsning af de rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 7, skal således vurderes ved at bedømme alvoren af det indgreb, som en sådan begrænsning indebærer, og ved at kontrollere, at betydningen af det mål af almen interesse, der forfølges med denne begrænsning, står i forhold til denne alvor (jf. dom af 8.12.2022, Orde van Vlaamse Balies m.fl., C-694/20, EU:C:2022:963, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

– Spørgsmålet om, hvorvidt begrænsningen er passende

425 Hvad angår den passende karakter af den begrænsning af retten til respekt for privatlivet, der følger af den anfægtede afgørelse, skal det, henset til præmis 419-423 ovenfor, fastslås, at en afgørelse om anmodning om oplysninger som den anfægtede afgørelse, der er vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, udgør en egnet foranstaltning til at nå det mål af almen interesse at beskytte en effektiv og ufordrejet konkurrence på det indre marked, eftersom den pålægger de berørte selskaber en forpligtelse til at indsamle og fremsende de oplysninger, der er nødvendige for at fastslå, om der foreligger konkurrencebegrænsende praksis, til Kommissionen.

– Spørgsmålet om, hvorvidt begrænsningen er nødvendig

426 Hvad angår kravet om, at begrænsningen af retten til respekt for privatlivet skal være nødvendig, er dette krav ikke opfyldt, når det mål af almen interesse, der forfølges, med rimelighed kan nås lige så godt på en anden måde, som er mindre indgribende i de berørte personers grundlæggende rettigheder. Kravet om nødvendighed er derimod opfyldt, når det mål, der forfølges med den omhandlede databehandling, ikke med rimelighed kan nås lige så godt på en anden måde, som er mindre indgribende i de berørte personers grundlæggende rettigheder, navnlig den ret til respekt for privatliv og familieliv, der er sikret ved chartrets artikel 7 (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Forsøg på adgang til personoplysninger lagret på en mobiltelefon), C-548/21, EU:C:2024:830, præmis 87 og 88 samt den deri nævnte retspraksis).

427 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det i et digitaliseret miljø er ubestridt, at udvekslingen af oplysninger inden for en virksomhed eller mellem virksomheder i vid udstrækning finder sted elektronisk, ved hjælp af arbejdsmæssige eller endog personlige kommunikationsværktøjer.

428 De undersøgelsesbeføjelser, som Kommissionen råder over på det konkurrenceretlige område, risikerer imidlertid at blive frataget deres effektive virkning, hvis virksomhederne kunne unddrage sig forpligtelsen til at efterkomme en anmodning om oplysninger alene med den begrundelse, at visse dokumenter er mærket »personligt« eller »privat« eller er blevet udvekslet

ved hjælp af personlige kommunikationsværktøjer, uden at det undersøges, om disse dokumenter i virkeligheden indeholder oplysninger vedrørende de pågældende virksomheders kommercielle aktiviteter.

429 For at sikre konkurrencerettens effektivitet skal Kommissionen således have mulighed for at anmode om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udføre de opgaver, som den er blevet tillagt i henhold til forordning nr. 139/2004, og som er indeholdt i arbejdsmæssige eller personlige kommunikationsværktøjer, forudsat at disse værktøjer er blevet anvendt til arbejdsrelaterede formål, samtidig med at retten til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7, overholdes.

430 Den forpligtelse, der pålægges sagsøgeren ved den anfægtede afgørelse, til at indsamle og tilstille Kommissionen de i afgørelsen nævnte dokumenter, og, accessorisk hertil, den indsamling af oplysninger vedrørende privatlivet, som den medfører, skal derfor anses for at være nødvendig med henblik på at forfølge målet af almen interesse om at beskytte konkurrencen på det indre marked, eftersom dette mål ikke med rimelighed kan nås lige så godt på en anden måde, som er mindre indgribende i de grundlæggende rettigheder, herunder navnlig retten til respekt for privatlivet, der er sikret ved chartrets artikel 7.

– Begrænsningens strengt forholdsmæssige karakter

431 Vurderingen af, om begrænsningen af udøvelsen af den grundlæggende rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 7, er strengt forholdsmæssig, indebærer en afvejning af alle de relevante forhold i den foreliggende sag. Sådanne elementer omfatter bl.a. alvoren af den begrænsning, der således indføres af udøvelsen af de omhandlede grundlæggende rettigheder – en alvor, der afhænger af arten og følsomheden af de oplysninger, som de kompetente myndigheder vil kunne få adgang til – vigtigheden af det mål af almen interesse, der forfølges med denne begrænsning, den forbindelse, der består mellem dokumenternes ejer og den pågældende overtrædelse, eller relevansen af de pågældende oplysninger i forhold til at fastslå de faktiske forhold (jf. dom af 4.10.2024, *Bezirkshauptmannschaft Landeck* (Forsøg på adgang til personoplysninger lagret på en mobiltelefon), C-548/21, EU:C:2024:830, præmis 89 og 90 samt den deri nævnte retspraksis).

432 Hvad for det første angår alvoren af indgrebet indebærer den forpligtelse til fremsendelse til Kommissionen, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, således som det fremgår af præmis 396 ovenfor, risikoen for et alvorligt indgreb i den grundlæggende rettighed, der er fastsat ved chartrets artikel 7.

433 Det skal imidlertid præciseres, at den anfægtede afgørelse ikke giver Kommissionen en fuldstændig og ukontrolleret adgang til alle de oplysninger, der er indeholdt i de berørte personers personlige kommunikationsværktøjer, og ikke har til formål at indføre et system til kontinuerlig, ikke-målrettet og systematisk overvågning, der omfatter automatisk vurdering af personoplysninger vedrørende alle sagsøgerens ansatte og befuldmægtigede eller, i øvrigt af de personer, der er berørt af den nævnte afgørelse (jf. i denne retning dom af 21.6.2022, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, præmis 98-111, og af 4.10.2024, *Bezirkshauptmannschaft Landeck* (Forsøg på adgang til personoplysninger lagret på en mobiltelefon), C-548/21, EU:C:2024:830, præmis 91-95 og den deri nævnte retspraksis).

434 Det skal nemlig i første række præciseres, at inden for rammerne af de i henhold til den anfægtede afgørelse indsamlede dokumenter vil oplysningerne om privatlivet snarere forekomme sporadisk i forbindelse med søgningen efter forretningsmæssige oplysninger om virksomheden. I denne

sammenhæng gør disse oplysninger det ikke i sig selv muligt at få et fuldstændigt overblik over den berørte persons privatliv uden yderligere behandling, hvilket på ingen måde er formålet med undersøgelsen.

- 435 I anden række omfatter den forpligtelse, som den anfægtede afgørelse indebærer, således som det er præciseret i præmis 8 og 408 ovenfor, kun udvekslinger, der er foretaget med såvel de berørte personers arbejdsmæssige kommunikationsværktøjer som deres personlige kommunikationsværktøjer, såsom deres personlige mobiltelefoner, når disse mindst én gang er blevet anvendt til arbejdsrelaterede formål. Rækkevidden af anmodningen om oplysninger er derfor begrænset for så vidt angår forpligtelsen til at fremsende de dokumenter, der er omhandlet i punkt III, stk. 7, i bilaget til den anfægtede afgørelse, og som hidrører fra personlige kommunikationsværktøjer, med henblik på at begrænse indgrebet i retten til respekt for privatlivet, der er fastsat ved chartrets artikel 7.
- 436 I tredje række skal det bemærkes, at de berørte personer blev udvalgt enten på grund af betydningen af deres funktioner og de selskabsfuldmagter, som de udøver inden for sagsøgerens eller dennes hovedaktionærs tjenester, eller på grund af deres status som personer, der er indehavere af pressekort, for så vidt som den nævnte anmodning har til formål at fastslå, om sagsøgeren udøvede en afgørende indflydelse på Lagardère, således som det fremgår af de forhold, der er nævnt i præmis 10 ovenfor. Som følge heraf er den anfægtede afgørelse ikke begrænset til alene at anmode om indsamling af de pågældende dokumenter fra personer i sagsøgerens øverste ledelse, men fastsætter også strenge rammer for fremsendelsen af oplysninger fra personer, der er indehavere af et pressekort, således som det fremgår af præmis 353-358 ovenfor.
- 437 For det andet fremgår det af de forhold, der er nævnt i præmis 419-423 ovenfor, at den betydning, som formålet om beskyttelse af en effektiv og ufordrejet konkurrence på det indre marked har, kan begrunde et endog alvorligt indgreb i retten til respekt for den grundlæggende rettighed, der er fastsat ved chartrets artikel 7.
- 438 Hvad for det tredje angår forbindelsen mellem ejeren af de pågældende kommunikationsværktøjer og den omhandlede overtrædelse skal det bemærkes, at indsamling af og adgang til data, der henhører under privatlivet, og som eventuelt er indeholdt i arbejdsmæssige kommunikationsværktøjer og personlige kommunikationsværktøjer, der mindst én gang er blevet anvendt til arbejdsrelaterede formål, principielt er accessoriske i forbindelse med gennemførelsen af kommercielle oplysninger, der har til formål at kriminalisere den virksomhed, der er genstand for undersøgelsen. Det følger heraf, at indsamlingen af og adgangen til de personoplysninger, der er omfattet af en undersøgelse på konkurrenceområdet, principielt ikke har til formål at fastlægge ansvaret på konkurrenceområdet for den fysiske person, der er indehaver af disse oplysninger, men alene ansvaret for den juridiske person, som denne fysiske person har et ansættelsesforhold med.
- 439 For det fjerde bemærkes, at tilstedeværelsen af en efterfølgende domstolsprøvelse udgør en grundlæggende garanti med henblik på at sikre den omhandlede foranstaltnings forenelighed med chartrets artikel 7 (jf. i denne retning dom af 18.6.2015, Deutsche Bahn m.fl. mod Kommissionen, C-583/13 P, EU:C:2015:404, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis). Det er i øvrigt i denne forstand, at artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, på grundlag af hvilken den anfægtede afgørelse blev vedtaget, præciserer, at afgørelser om anmodning om oplysninger skal angive retten til at anlægge sag ved Unionens retsinstanser til prøvelse af sådanne afgørelser.

- 440 Hvad angår den strengt forholdsmæssige karakter af de begrænsninger af retten til respekt for privatlivet, der er sikret ved chartrets artikel 7, som er indført ved den anfægtede afgørelse, synes de ulemper, som gennemførelsen af den anfægtede afgørelse indebærer, ikke at være uforholdsmæssige i forhold til denne afgørelses mål af almen interesse, som består i at beskytte konkurrencen på det indre marked (jf. præmis 419-423 ovenfor).
- 441 Sagsøgerens øvrige argumenter kan ikke rejse tvivl om denne konklusion.
- 442 Hvad i første række angår den sondring, som sagsøgeren har påberåbt sig mellem begrebet »personoplysninger« og begrebet om oplysninger, der henhører under »privatlivet«, er det korrekt, at den anfægtede afgørelse fastsætter proceduremæssige garantier vedrørende følsomme personoplysninger som defineret i databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1.
- 443 Det skal imidlertid påpeges, at den blotte omstændighed, at de proceduremæssige garantier, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, udelukkende henviser til følsomme personoplysninger og ikke generelt til data vedrørende privatlivet, ikke i sig selv betyder, at den nævnte afgørelse ikke overholder den grundlæggende ret til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7.
- 444 Retten til beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i chartrets artikel 8, stk. 1, er nemlig tæt forbundet med retten til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7 (dom af 9.11.2010, Volker und Markus Schecke og Eifert, C-92/09 og C-93/09, EU:C:2010:662, præmis 47, og af 24.11.2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 og C-469/10, EU:C:2011:777, præmis 41).
- 445 Det følger i denne henseende af Domstolens praksis, at retten til respekt for privatlivet med hensyn til behandling af personoplysninger, som anerkendt i chartrets artikel 7 og 8, henviser til enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (dom af 9.11.2010, Volker und Markus Schecke og Eifert, C-92/09 og C-93/09, EU:C:2010:662, præmis 52). For så vidt som betingelserne for en lovlig behandling af personoplysninger i medfør af forordning 2016/679 er opfyldt, opfylder denne behandling således principielt ligeledes kravene fastsat i chartrets artikel 7 og 8 (dom af 5.6.2023, Kommissionen mod Polen (Dommeres uafhængighed og privatliv), C-204/21, EU:C:2023:442, præmis 332).
- 446 I den foreliggende sag bemærkes, at sagsøgeren i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), i forordning 2016/679 foretager en lovlig behandling af personoplysninger, når denne tilstiller Kommissionen dokumenter, som indeholder de oplysninger, hvorom der anmodes i den anfægtede afgørelse.
- 447 Derudover kan EU-institutionerne i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725 behandle personoplysninger lovligt, når denne behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som disse institutioner har fået pålagt.
- 448 I denne henseende er den anfægtede afgørelse således udtryk for udøvelsen af de beføjelser, som er tillagt Kommissionen ved forordning nr. 139/2004, der, som det fremgår af præmis 420 ovenfor, bidrager til at opretholde den konkurrenceordning, der er tilsigtet i traktaterne, og som virksomhederne ubetinget er forpligtet til at overholde.

- 449 Det skal i øvrigt i denne forbindelse bemærkes, at de rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 7, ikke er absolutte rettigheder, men skal ses i sammenhæng med deres funktion i samfundet (jf. i denne retning dom af 21.6.2022, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis)
- 450 Som det fremgår af analysen i præmis 403-418 og 424-440 ovenfor, gør de ved den anfægtede afgørelse indførte begrænsninger af retten til respekt for privatlivet, der er sikret ved chartrets artikel 7, i det foreliggende tilfælde ikke indgreb i den grundlæggende rettigheds væsentligste indhold og er ikke uforholdsmæssige i forhold til det formål om beskyttelse af en effektiv og ufordrejet konkurrence på det indre marked, der forfølges med den nævnte afgørelse.
- 451 Sagsøgerens argument om, at de proceduremæssige garantier, der er fastsat i den anfægtede afgørelse, ikke finder anvendelse på alle data, der vedrører de berørte personers privatliv, men udelukkende på følsomme personoplysninger, kan således ikke som sådan rejse tvivl om den anfægtede afgørelses forenelighed med den grundlæggende rettighed, der er sikret ved chartrets artikel 7.
- 452 Selv om det er korrekt, at den anfægtede afgørelse kun nævner garantier vedrørende følsomme personoplysninger, fremgår det under alle omstændigheder ligeledes af præmis 23 ovenfor, at Kommissionen anvendte garantien for det virtuelle datarum på oplysninger henhørende under den private sfære.
- 453 Det skal ganske vist bemærkes, at denne udvidelse af anvendelsesområdet for det virtuelle datarum til dokumenter henhørende under den private sfære, ikke er blevet formaliseret ved en afgørelse.
- 454 Som det fremgår af præmis 472 og 473 nedenfor, har Kommissionen imidlertid vist sit engagement med hensyn til at beskytte de berørte personers privatliv ved at imødekomme sagsøgerens anmodning af 21. januar 2025 om fjernelse af visse dokumenter, der indeholder oplysninger vedrørende privatlivet.
- 455 Hvad i anden række angår sagsøgerens argument om det krav, der er indeholdt i punkt III, stk. 9, i bilaget til den anfægtede afgørelse, om at fremlægge de dokumenter, der svarer til det nævnte bilags punkt III, stk. 7, i deres helhed, er det tilstrækkeligt at bemærke, således som det fremgår af præmis 240 ovenfor, at et sådant argument ikke kan godtgøre en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som den sammenhæng, hvori en oplysning indgår, kan lette forståelsen heraf og præcisere dens relevans for undersøgelsen.
- 456 I tredje række har sagsøgeren gjort gældende, at dokumenter, der er omfattet af privatlivets fred, eller som indeholder personoplysninger om visse berørte personers »politiske anskuelser« eller »religiøse overbevisning«, kan fremsendes til Kommissionen i henhold til den anfægtede afgørelse. I denne henseende skal det i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at visse dokumenter, der indeholder »politiske anskuelser« eller »religiøs overbevisning«, kan figurere blandt dokumenter i forbindelse med sagsøgerens kommercielle aktiviteter og kan være relevante for Kommissionens undersøgelse, for så vidt som denne delvist vedrører en mulig afgørende indflydelse, som angiveligt er blevet udøvet på publikationer eller enheder i Lagardère-koncernen vedrørende politiske, religiøse eller filosofiske emner. Sagsøgeren har i øvrigt ikke identificeret alternative eller supplerende søgebegreber, der er mindre tilbøjelige til at frembringe oplysninger om de berørte personers politiske anskuelser.

- 457 Hvad i række fjerde angår sagsøgerens argument om, at fransk arbejdsret er til hinder for påbuddet i den anfægtede afgørelse, skal det indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at princippet om EU-rettens forrang giver denne en fortrinsstilling i forhold til medlemsstaternes nationale ret og medfører derfor en forpligtelse for alle instanser i medlemsstaterne til at sikre, at de forskellige EU-retlige regler gennemføres fuldt ud, idet medlemsstaternes nationale ret ikke kan ændre den virkning, som disse forskellige regler tillægges på disse staters område (jf. dom af 18.1.2022, Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 458 I det foreliggende tilfælde skal det under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt en konkret analyse af de specifikke bestemmelser i fransk ret, som alene er nævnt i fodnote 160 og 161 i stævningen.
- 459 Idet der ikke foreligger yderligere forklaringer eller beviser, må sagsøgerens argument vedrørende fransk arbejdsret forkastes, idet det ikke opfylder de krav om præcision, der er fastsat i procesreglementets artikel 76, litra d).
- 460 Det syvende anbringende må derfor forkastes.

De supplerende beviser, som sagsøgeren har fremlagt

De beviser, der blev fremlagt den 26. juli 2024

- 461 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 2024 har sagsøgeren under påberåbelse af procesreglementets artikel 85, stk. 3, fremlagt yderligere beviser, der består i flere skriftvekslinger mellem selskabet og Kommissionen vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt og på hvilke betingelser RSF kunne råde over eller havde kendskab til den klagepunktsmeddelelse, som var blevet fremsendt til selskabet i forbindelse med den fusionskontrolprocedure, som Kommissionen havde registreret under nr. M.10433 – Vivendi/Lagardère.
- 462 Kommissionen har i sine bemærkninger af 19. august 2024 gjort gældende, at de af sagsøgeren fremlagte beviser ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som betingelserne i procesreglementets artikel 85, stk. 3, ikke er opfyldt på grund af en uberettiget forsinkelse, der kan tilskrives sagsøgerens adfærd i forbindelse med fremlæggelsen af disse beviser. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren ikke forklaret, hvorfor selskabet ventede ti måneder efter RSF's erklæring af 15. juni 2023 for at søge at »forstå de betingelser, hvorunder RSF havde kunnet råde over eller få kendskab til et fortroligt dokument i Kommissionens sagsakter«, eller anmode Kommissionen om at »indlede en intern undersøgelse«, selv om selskabet kunne have gjort det længe før den første udveksling af processkrifter. Kommissionen har under alle omstændigheder gjort gældende, at beviserne er åbenbart irrelevante for bedømmelsen af søgsmålet. Ifølge Kommissionen har disse beviser kun til formål at udnytte en tidligere tvist mellem RSF og sagsøgeren og underbygger på ingen måde den argumentation, som sagsøgeren allerede har fremført til støtte for sine anbringender. Fremlæggelsen af disse beviser er blot et nyt udtryk for sagsøgerens strategi, der består i at fremsætte en lang række begæringer og formalitetsindsigelser med henblik på at forsinke undersøgelsens forløb.

- 463 Det skal i den forbindelse bemærkes, at procesreglementets artikel 85, stk. 3, fastsætter at, »[h]ovedparterne [...] i undtagelsestilfælde [kan] fremlægge eller anføre yderligere beviser, inden retsforhandlingernes mundtlige del er afsluttet eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, forudsat at den forsinkede påberåbelse af beviserne begrundes«.
- 464 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at de skrivelser, som sagsøgeren har fremlagt, er dateret efter indgivelsen af stævningen (den 23.11.2023) og replikken (den 8.4.2024). Sagsøgeren kunne derfor ikke tilføje disse beviser til hverken replikken eller så meget desto mindre stævningen (jf. i denne retning dom af 13.1.2021, Bezouaoui og HB Consultant mod Kommissionen, T-478/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:2, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis). Under disse omstændigheder skal de nævnte beviser derfor anses for at kunne antages til realitetsbehandling.
- 465 Som Kommissionen har påpeget, er disse beviser imidlertid uden relevans for vurderingen af den foreliggende sag.
- 466 Det skal nemlig indledningsvis bemærkes, at Kommissionen ifølge Kommissionen ikke fremsendte en ikke-fortrolig udgave af klagepunktsmeddelelsen i sag M.10433 – Vivendi/Lagardère til RSF, som ikke var blevet anerkendt som interesseret tredjemand i den nævnte sag, eftersom RSF ikke havde anmodet herom. Det følger heraf, at RSF har kunnet få adgang til denne version af en interesseret tredjepart, som ikke overholdt sin tavshedspligt, og som Kommissionen ikke har kunnet identificere.
- 467 En interesseret tredjeparts adfærd kan imidlertid ikke tilregnes Kommissionen.
- 468 Som Kommissionen har fremhævet, har den desuden ikke ret til at videregive forretningshemmeligheder, fortrolige oplysninger eller følsomme personoplysninger til tredjemand.
- 469 Artikel 16, stk. 2, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2023/914 af 20. april 2023 om gennemførelse af forordning nr. 139/2004 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 802/2004 (EUT 2023, L 119, s. 22) bestemmer nemlig, at »[h]vis der er udstedt en klagepunktsmeddelelse eller en supplerende klagepunktsmeddelelse, kan Kommissionen fremsende en ikkefortrolig version af denne meddelelse til tredjemand eller på anden måde underrette vedkommende om sagens art og indhold[, hvor] [...] de anmeldende parter [med henblik herpå udpeger] alle oplysninger, som de anser for fortrolige i klagepunkterne, i henhold til artikel 18, stk. 3, andet og tredje afsnit, senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af meddelelsen[, idet] Kommissionen fremsender den ikkefortrolige version af klagepunkterne til tredjemand alene til brug i forbindelse med den relevante sag i henhold til forordning [...] nr. 139/2004[, og] [t]redjemand skal acceptere denne begrænsning for anvendelsen inden modtagelsen af den ikkefortrolige version af klagepunkterne«.
- 470 I det foreliggende tilfælde er der imidlertid intet i sagsakterne, der beviser, at Kommissionen har videregivet fortrolige oplysninger om sagsøgeren. Sagsøgeren har i øvrigt på ingen måde underbygget sit argument om, at RSF's adgang til den ikke-fortrolige udgave af klagepunktsmeddelelsen i sag M.10433 – Vivendi/Lagardère kunne have haft indflydelse på lovligheden af den anfægtede afgørelse.

- 471 Det følger heraf, at de beviser, som sagsøgeren fremlagde den 26. juli 2024, ikke er relevante for vurderingen af den foreliggende sag.

De beviser, der blev fremlagt den 6. februar 2025

- 472 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 6. februar 2025 har sagsøgeren under påberåbelse af procesreglementets artikel 85, stk. 3, fremlagt en skrivelse til Kommissionen den 21. januar 2025, hvorved selskabet anmodede Kommissionen om fra sagsakterne at fjerne dokumenter, der indeholder oplysninger om privatlivets fred, og som indgik i fremsendelsen af dokumenterne af september og oktober 2024 (herefter »anmodningen om fjernelse«), samt flere dokumenter, der var omfattet af anmodningen om fjernelse.
- 473 Kommissionen har i sine bemærkninger af 25. februar 2025 forklaret, at den imødekom anmodningen om fjernelse ved at slette de pågældende dokumenter og ved at bekræfte denne sletning ved e-mail af 19. februar 2025. Sagsøgeren har i øvrigt på ingen måde forklaret, hvilke søgebegreber der førte til fremlæggelsen af disse dokumenter, eller hvorledes disse dokumenter var omfattet af den anfægtede afgørelses anvendelsesområde, selv om sagsøgeren selv har præciseret, at de aldrig burde have været fremlagt. Kommissionen har ligeledes præciseret, at alle de dokumenter og filer, som sagsøgeren fremlagde for at efterkomme den anfægtede afgørelse, hidrører fra arbejdsmæssige værktøjer, og at sagsøgeren havde afvist oprettelsen af et virtuelt datarum. Endelig har Kommissionen påpeget, at den havde accepteret at udelukke udvekslinger, der vedrørte privatlivet, som sagsøgeren selv havde identificeret, fra anvendelsesområdet for anmodningen om oplysninger.
- 474 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at de beviser, som sagsøgeren fremlagde den 6. februar 2025, for så vidt som selskabet dels har anerkendt, at de dokumenter, der var omfattet af anmodningen om fjernelse, blev fremsendt til Kommissionen på grund af en teknisk fejl og aldrig burde have været medtaget i sagsøgerens fremlæggelse af dokumenterne fra september og oktober 2024, dels for så vidt som Kommissionen imødekom anmodningen om fjernelse, ikke længere er relevante for vurderingen af nærværende sag.

Konklusion

- 475 Da ingen af sagsøgerens anbringender kan tages til følge, skal Kommissionen frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

- 476 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør denne pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom, herunder omkostningerne i forbindelse med de sager om foreløbige forholdsregler, der er registreret under sagsnumrene T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV og C-470/24 P(R)-R.
- 477 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne sagsomkostninger. Rådet bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling, sat med fem dommere):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Vivendi SE bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med de sager om foreløbige forholdsregler, der er registreret under sagsnumrene T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV og C-470/24 P(R)-R.

3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.

Truchot

Jaeger

Schwarcz

Sampol Pucurull

Perišin

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. juni 2026.

Underskrifter